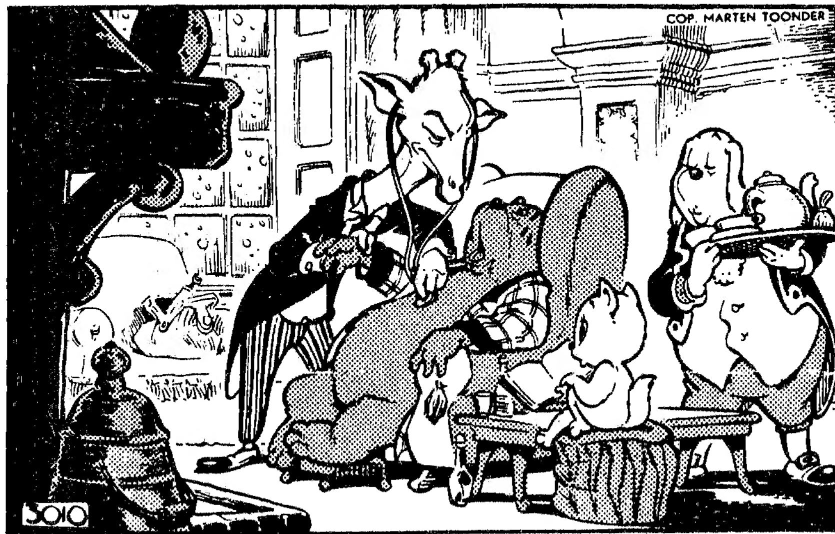
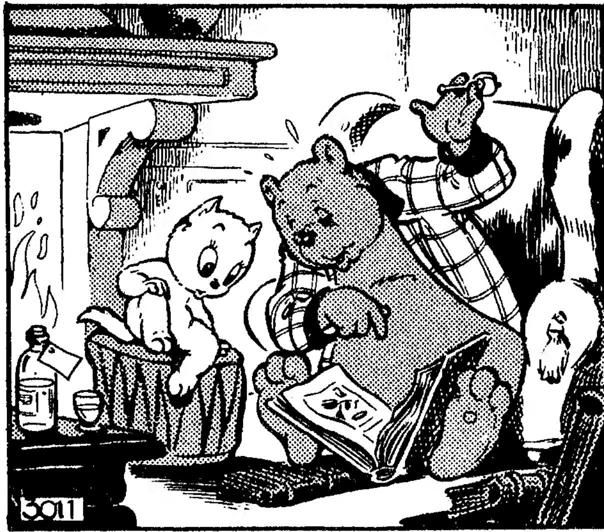
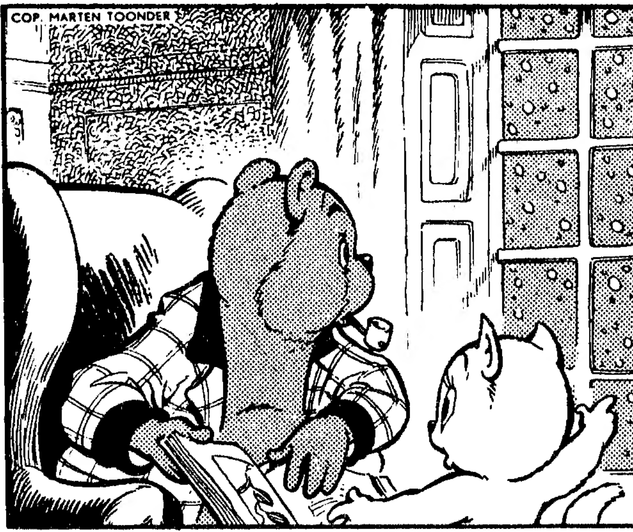
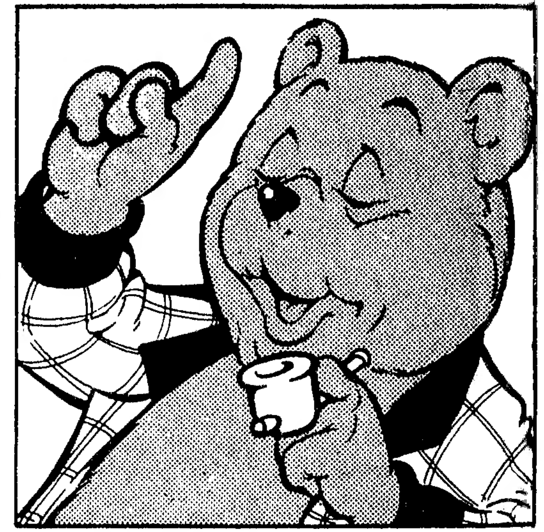

Heer Bommel voelde zich enigszins mat. Hij bracht de dagen in zijn stoel door en staarde met doffe oogopslag naar het miezerige weer, dat zich buiten zijn venster voortsleepte.
De zorgzame Joost verwende hem met opwekkende middelen en liep af en aan met beschuit en slappe thee, terwijl Tom Poes hem voorlas uit een spannend boek. Maar toen dat allemaal niet hielp besloot men om een dokter te ontbieden.
'Juist,' sprak de geneesheer, 'het ziektebeeld is duidelijk.'
'Is... is er nog hoop?' vroeg heer Ollie met zwakke stem.
'Ik wil niet te veel beloven,' hernam de arts. 'Men heeft te lang gewacht met het inroepen van geneeskundige hulp en nu zien we hier een geval van nerveuze rerumitis – héél jammer!'
'Hoe l-lang g-geeft u me n-nog?' drong heer Bommel haast schreiend aan.
'Hm,' zei de dokter peinzend. 'Wanneer u mijn voorschriften nauwkeurig opvolgt kan er nog veel hersteld worden.'
'Moet heer Olivier naar het gasthuis?' vroeg Joost ontdaan. 'Zal ik een ziekenauto bestellen?'
'Geen denken aan!' riep de geneesheer uit. 'Meneer Bommel moet de frisse lucht in! Weg met die kussens en die dropdrank – zingend de bevroren natuur in, dat is het enige!'
'Z-zingend d-d-de natuur in?' stamelde de patiënt.
'Juist!' bevestigde de arts. 'Ferm lopen, diep ademen, niet denken en weg van de bewoonde streken. De natuur zal u genezen – maar alleen wanneer u alles achterlaat.'

Het duurde wel even voordat heer Ollie het doktersvoorschrift verwerkt had. Maar tot de verbazing van Joost en Tom Poes begon hij toen op te leven. Hij verliet zijn leunstoel en nam een lijvig boek uit zijn kast.

'Een werkje over plantkunde,' legde hij uit. 'Terug naar de natuur, zei de dokter – en ik voel, dat hij gelijk had, jonge vriend. Ik heb altijd al plantkundige willen worden. Een bo-boot... eh, je weet wel.'

'Een botanicus,' vulde Tom Poes aan.

'Een botanicus, zoals ik zei,' hernam heer Bommel. 'Het is héél gekleed voor een heer om nieuwe, vreemde planten te ontdekken – en kijk, dat gaat mooi samen. We gaan fris naar buiten en onderzoeken de bollen en de gewassen. Dan moet het al raar lopen als ik niet een zeldzame orchidee of zo vind.'

'Hm,' zei Tom Poes.

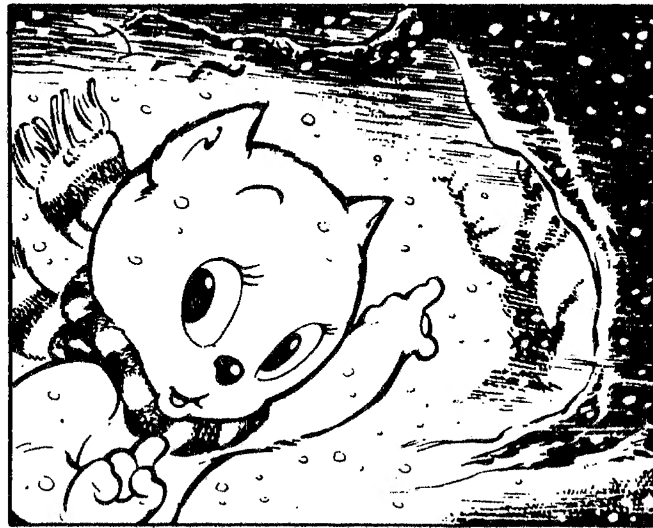
'Wát hm!' riep heer Ollie verontwaardigd. 'Ik heb een voortreffelijk plan om beroemd te worden en mezelf te genezen en jij zegt: 'hm.' Wat is er nu weer mis?'

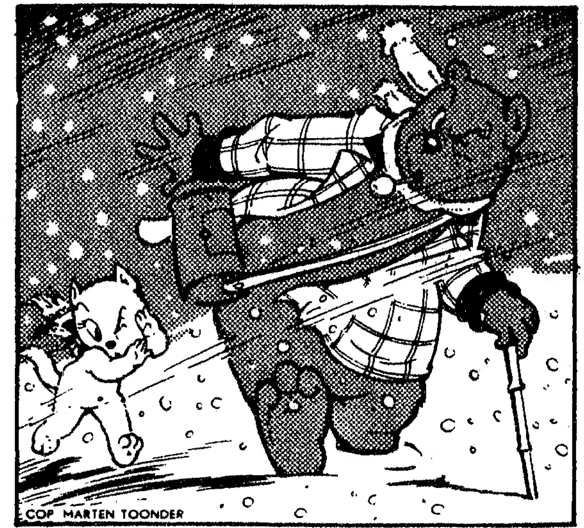
'Het sneeuwt,' legde Tom Poes uit.

Heer Bommel wierp een blik uit het venster en staarde enigszins onthutst naar de dwarrelende vlokken. Doch hij herstelde zich snel.

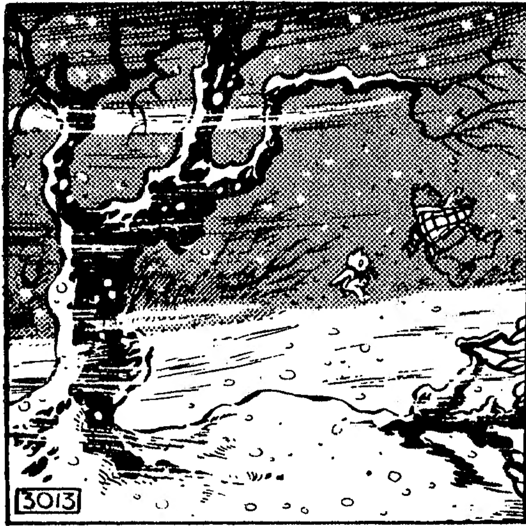
'Goed,' gaf hij toe, 'het sneeuwt. Wat zou dat? De frisse lucht in, zei dokter – en daar houd ik mij aan. Bovendien is er des te meer eer te behalen wanneer men als botanicus in de sneeuw een onbekende plant vindt, nietwaar? Komaan, Tom Poes, doe een bouffante om en volg mij. De natuur roept, de sneeuw ruist – ik voel, dat er grote ontdekkingen liggen te wachten. Wat sta je daar, jonge vriend? Je wilt mij toch zeker niet alleen laten gaan?'

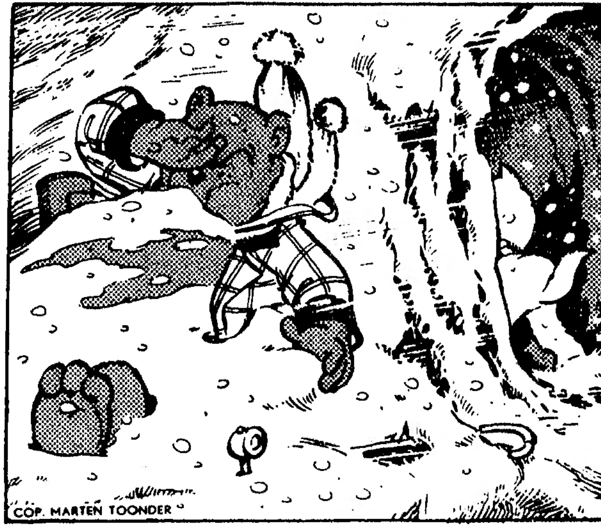

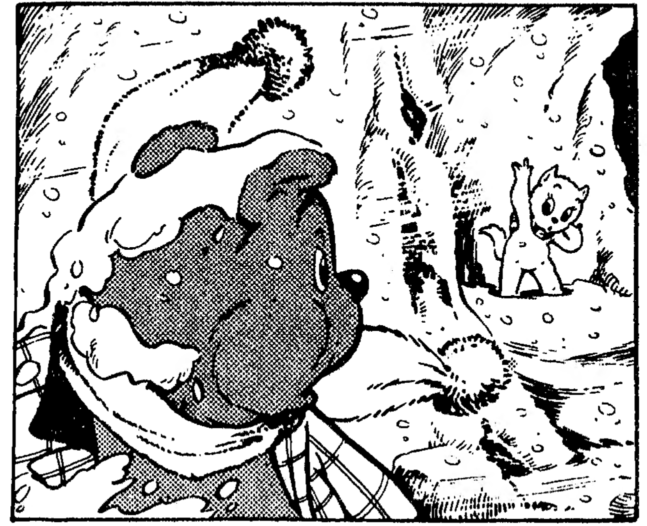

Zo liepen enige tijd later heer Bommel en Tom Poes met wollen dassen om door het Donkere Bomen Bos om te gaan botaniseren. Een schriele wind blies door de kale takken en woei de sneeuw op hopen. Het gaan werd daardoor niet gemakkelijker zodat het geen verwondering zal wekken, dat heer Ollie na enige uren de moed begon te verliezen.
'Oef,' sprak hij, 'men moet wel ijzersterk zijn om dit vol te houden, jonge vriend! Maar voor mij, met mijn teer gestel...'
'Ja, het valt niet mee,' zei Tom Poes. 'Laten we teruggaan. U hebt voor vandaag genoeg frisse lucht geschept. De dokter zal tevreden zijn.'
'Teruggaan?' riep heer Ollie uit. 'En mijn botaniseertrommel dan? Er zit nog niets in!'
'Ach, dat is toch onzin,' zei Tom Poes. 'Hoe kan men in dit jaargetijde nu planten zoeken? Er groeit immers niets – en bovendien komt daar een nieuwe bui aan. Laten we met dat botaniseren tot de lente wachten.'
Deze tegenspraak gaf heer Bommel verse kracht.
'Zo!' hernam hij uit de hoogte. 'Wat ik doe is onzin hè? Weet je, wat ik daarop zeg? Poe! zeg ik. De tegenwoordige jeugd is lui en slap en zit liever achter de kachel dan grote dingen te doen. Maar ik voel, dat een grote ontdekking op mij ligt te wachten en daarom ga ik verder.'
'Maar uw gezondheid?' wierp Tom Poes tegen.
'Poe!' herhaalde heer Ollie. 'Dit is wat de dokter mij heeft voorgeschreven. Ga jij maar terug – ik houd vol!'
Met deze woorden zette hij zich driftig in beweging terwijl de vlokken dichter naar beneden begonnen te dwarrelen.

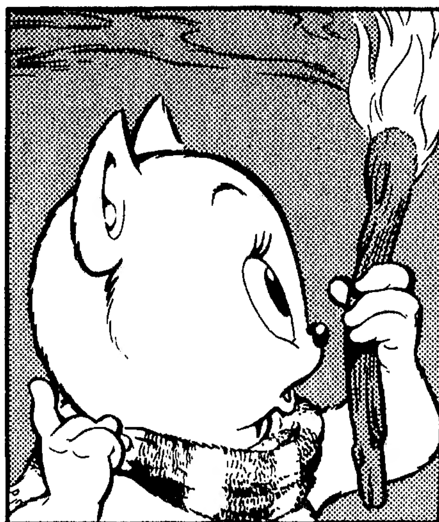

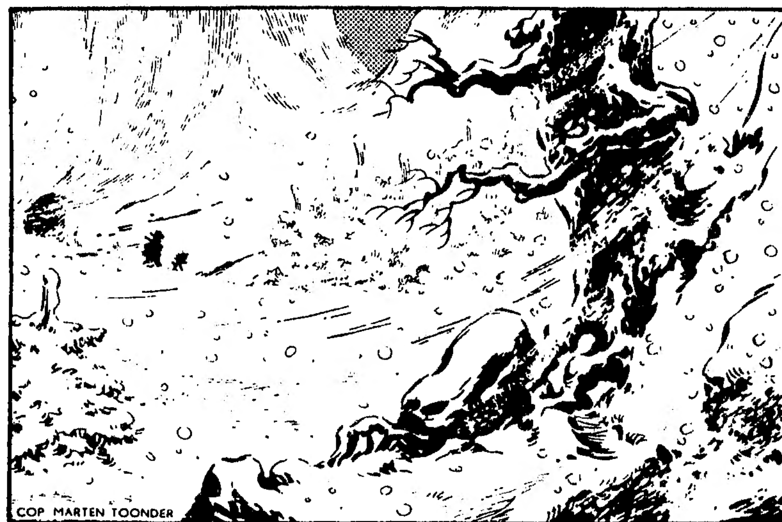

De wind wakkerde aan en na een poosje viel de sneeuw zó dicht, dat het uitzicht ernstig belemmerd werd. Heer Bommel en Tom Poes raakten dan ook lelijk verdwaald. Hijgend en tastend bewogen ze zich tussen de zware stammen voort, totdat ze onverwachts op een kale vlakte geraakten.
Het bleek nu, dat heer Bommel toch te veel van zijn krachten had gevraagd. De overgang van de weke leunstoel bij de kachel naar de barre natuur was te groot. Met moeite sleepte hij zich naar een kaal rotsblok, dat enige beschutting tegen de elementen bood – en ging zitten.

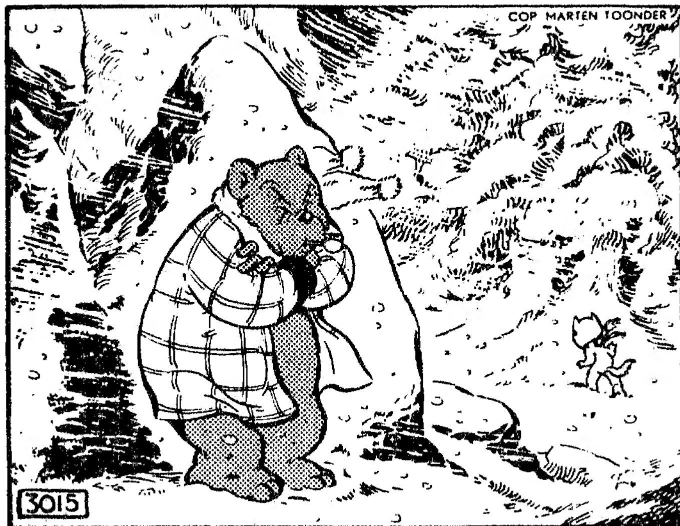
'Dit is het einde,' mompelde hij moedeloos. 'Dat komt er nu van als je me bij storm en ontij naar buiten sleept om planten te zoeken. Ik zei nog; wie zoekt er nu gewassen in dit jaargetijde? Maar nee, jij wilde het beter weten. En daar zit ik met mijn zwakke gezondheid in een sneeuwjacht...'
Gelukkig hoorde Tom Poes die verwijten niet. Hij was op z'n eentje op verkenning uitgegaan om een plek te zoeken die meer bescherming zou bieden en gelukkig had hij succes.
'Heer Ollie!' riep hij. 'Kom eens hier. Ik heb een grot gevonden!'

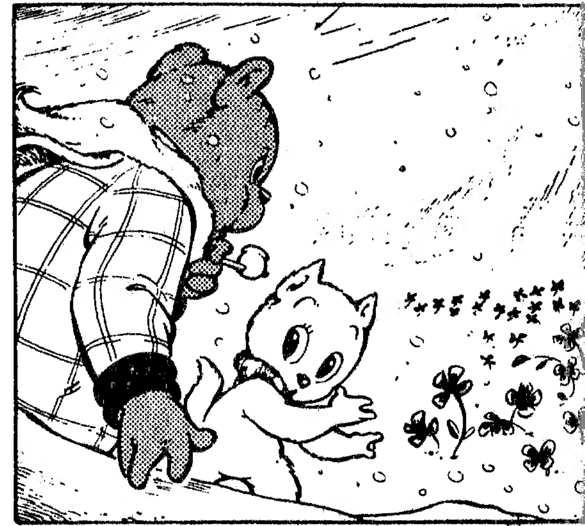

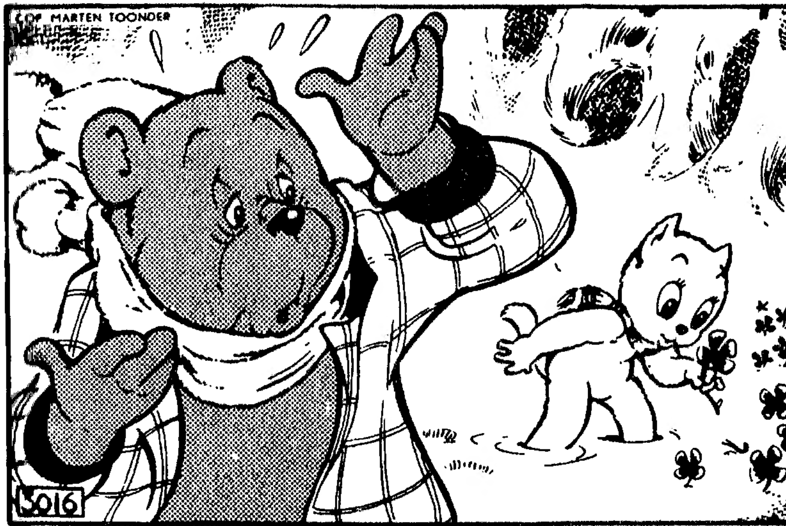

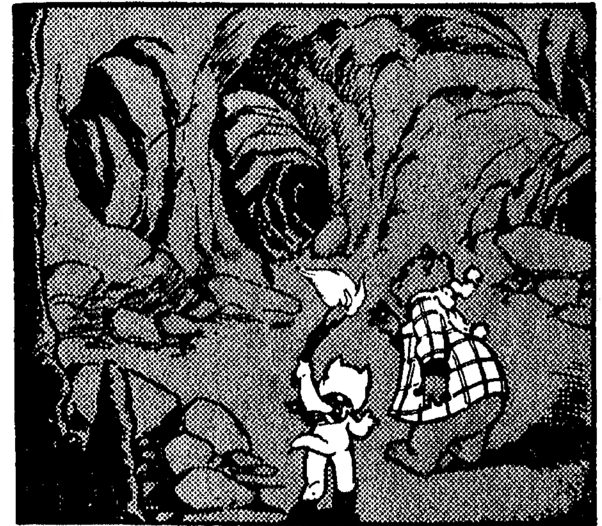
Heer Bommel sleepte zich door de loeiende storm naar de plek waar hij Tom Poes hoorde roepen. En ja hoor; daar was een grot; een echte duistere, ouderwetse, van het soort waarin van alles kan gebeuren.
'H-het... het is hier donker,' zei heer Ollie met dikke stem. 'D-donker en akelig...'
'Dat is te verhelpen,' zei Tom Poes. Hij stak een droge tak, die daar lag, in brand en liep voorzichtig de spelonk binnen. Heer Bommel volgde hem met grote tegenzin.
'Het t-tocht hier ook,' hernam hij klagend. 'En ik heb mijn bo-botaniseertrommel en mijn wandelstok buiten laten liggen en ik ben moe. Ik wil rusten!'
'Direct,' zei Tom Poes. 'Laten we even verder kijken. Die tocht ontstaat natuurlijk omdat er ergens een uitgang moet zijn. Je kunt nooit weten waar we terechtkomen – en bovendien is het hier beter dan in de open lucht.'
Dat moest heer Ollie toegeven. Hij liep hijgend en pruttelend achter de brandende tak aan en probeerde zich te herinneren, dat hij een groot botanicus was, op weg naar een vreemde vondst. Zo trokken ze door de kronkelende gangen van de grot, totdat ze plotseling weer in de buitenlucht stonden. Het was een kleine, door bergen omsloten vlakte waar ze terechtkwamen. De wind gierde droefgeestig om de barre rotspieken – maar de storm had hier beneden geen toegang...

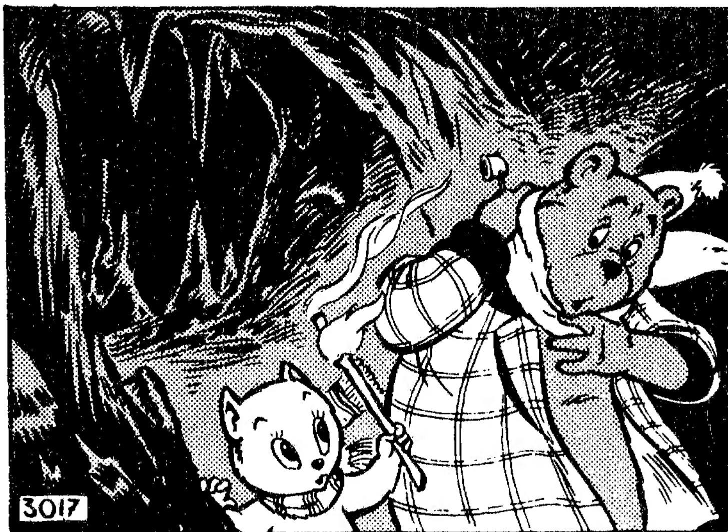

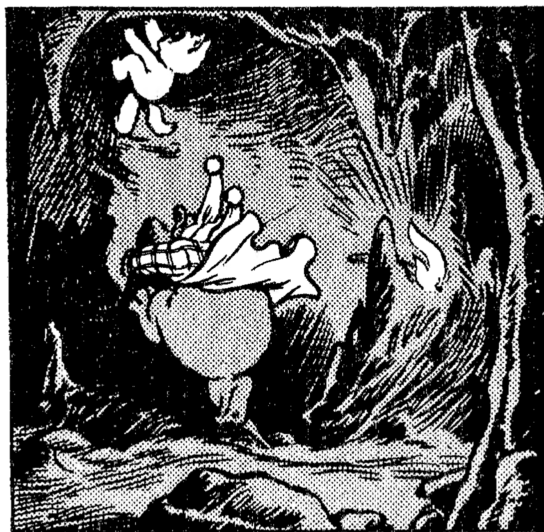
Heer Bommel keek huiverend naar de verwaaide sneeuwhopen en de barre rotswanden. Boven hen huilde de wind om de bergtoppen; de bomen ritselden vreemd met hun kale takken en over het hele ravijntje hing een kille sfeer van onheil.
'H-het bevalt me hier niet,' sprak de botanicus met onzekere stem, 'ik-ikkik wil terug, jonge vriend!'
Maar Tom Poes was doorgelopen en verdween zoekend tussen de zwarte stammen zodat hij zich erg eenzaam begon te voelen. Onzeker waadde hij door de sneeuw achter zijn metgezel aan, totdat hij hem in gebogen houding tussen enkele bomen zag staan.
'Ik wil terug,' herhaalde heer Ollie. 'Het is hier niet pr-prettig-als je begrijpt wat ik bedoel...'
'Nee,' gaf Tom Poes toe. 'Maar kijk hier eens!'
Hij wees op enkele donkere vlekken in de sneeuw – en toen heer Bommel met tegenzin nadertrad zag hij, dat het bloemen waren. Inktzwarte bloemen, die fier uit de witte bodem omhoog keken.
'Bah!' zei hij. 'We zijn verdwaald – ik ben geheel door de koude bevangen, de storm fluit door mijn oren en jij gaat bloemen plukken! Ik ben verbaasd en teleurgesteld. Ik ben...'
'U bent toch een botanicus?' vroeg Tom Poes. 'Bent u dan niet blij? Dit is een mooie vondst voor een plantkundige, zou ik zeggen! Zwarte bloemen in de sneeuw zijn niet gewoon, heer Ollie!'

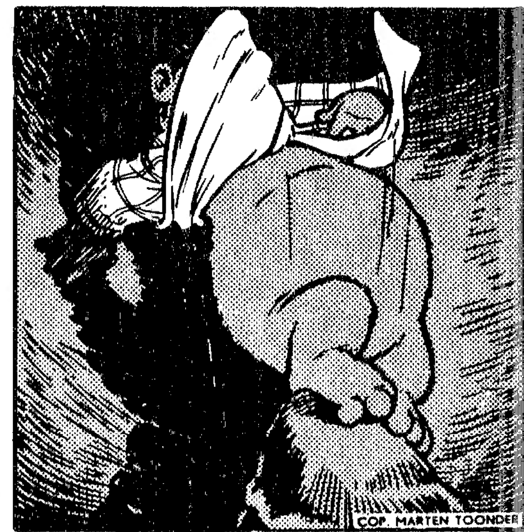

Heer Bommel keek enige tijd onthutst naar de plantjes aan zijn voeten.
'Zwarte bloemen in de sneeuw,' prevelde hij. 'Dat is eigenaardig. Een mooie vondst voor een botanicus...'
'Nu dan!' riep Tom Poes uit. 'Bent u nu niet blij?'
'Blij?' herhaalde heer Ollie. 'Hm, reuze blij. Ja.'
Maar de vondst gaf hem toch niet de voldoening die hij verwacht had. Hij was te zeer door de koude bevangen en hij merkte, dat zijn interesse nu eigenlijk meer uitging naar hete snert.
Lusteloos keek hij toe, hoe Tom Poes één inktzwart bloempje plukte en het hem overreikte. Met verkleumde vingers nam hij het aan.
'Wat moet ik daar nu mee?' vroeg hij. 'Ik heb mijn botaniseertrommel verloren en mijn plantkundeboek heb ik ook vergeten. Het is helemaal niet zo leuk als ik gedacht had. Ik geloof, dat ik geen botanicus meer wil zijn, als je begrijpt wat ik bedoel.'
'Onzin,' zei Tom Poes. 'U bent koud en u hebt honger, dat is het. Wanneer we straks bij een warme kachel zitten zult u zien hoe blij u met die vondst bent. Steek hem in uw knoopsgat, heer Ollie en kom mee, dan gaan we terug.'
Heer Bommel gehoorzaamde. Achter zijn jonge vriend aan trok hij de duistere grot weer in om de weg naar de bewoonde wereld terug te zoeken. Maar dat ging niet zo gemakkelijk. Toen ze halverwege waren bleek de weg zich in drieën te splitsen en noch Tom Poes noch hijzelf herinnerde zich, welke van die drie naar buiten voerde.

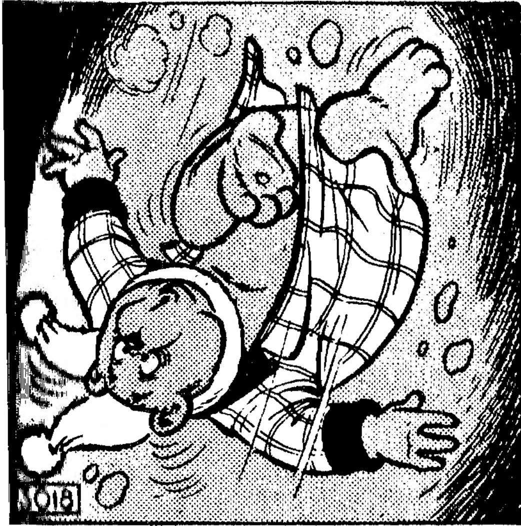

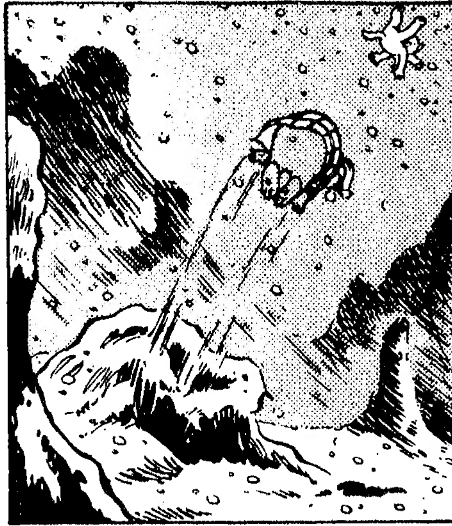

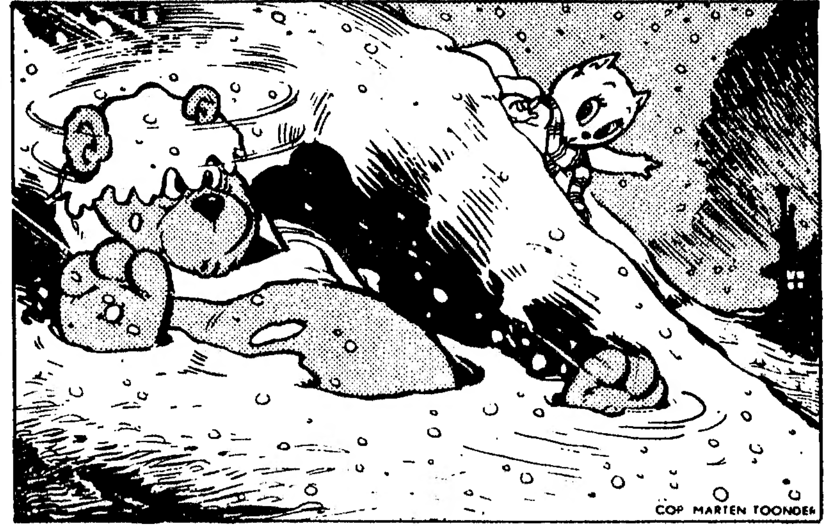

Verslagen stonden ze naar de drie openingen te kijken. De vlam wierp een iel schijnsel in de zwarte gaten en de wind huilde klaaglijk door de spelonk, zodat het hun bang te moede werd.
'W-welke weg moeten we nu inslaan?' vroeg heer Ollie.
'Ik weet het niet,' gaf Tom Poes toe.
'Ik heb ook niets aan jou!' riep heer Bommel uit. 'Je brengt me in allerlei gevaren en dan weet je niet eens meer hoe de weg terug is!'
'We kunnen links gaan,' prevelde Tom Poes, 'maar we kunnen ook rechts gaan.'
'Dat weet ik ook wel!' riep heer Ollie huilerig. 'Wat heb ik daar aan?'
'Laten we daarom de middelste weg nemen,' stelde zijn jonge vriend voor. 'Dat is neutraal.'

Zo deden ze, maar dat was natuurlijk dom. De middelste weg heeft altijd de neiging om dood te lopen en dat was ook nu het geval. Maar boven de rotswand, die de gang afsloot, was een koker zichtbaar, die steil naar boven voerde. De wind gierde en loeide daar in als in een schoorsteen – maar Tom Poes liet zich niet afschrikken. Hij begon te klimmen en omdat hij dat aardig goed kan, was hij al vlug uit het gezicht verdwenen.
'Waar ben je?' riep heer Bommel klaaglijk. 'Waarom wacht je niet even op mij? Tom Poes!!'
Uit de koker klonk een verwaaide roep, maar omdat er verder geen hulp kwam begon ook de beproefde botanicus ten einde raad te klimmen. Hijgend geraakte hij op een ronde stalagmiet, maar toen kon hij niet verder. De wind trok hem joelend de jas om het gelaat en benam hem ieder uitzicht.

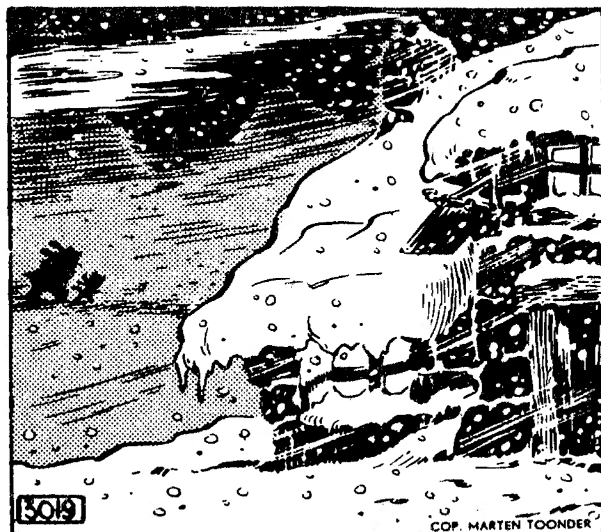

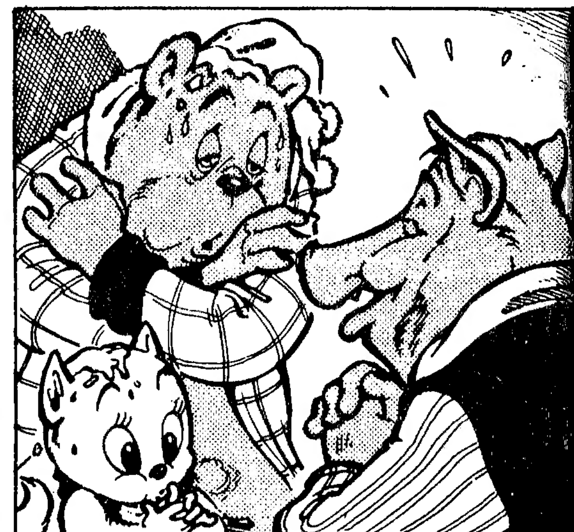
Heer Bommel's geroep werd in de textiel gesmoord en omdat de storm nog steeds aanwakkerde, was het gefluit van de elementen nu oorverdovend.

Hoe dit had moeten aflopen weet ik niet. Maar gelukkig veranderde de wind plotseling van richting. Een soort luchtwerveling raakte de grot-ingang, zodat de atmosfeer krachtig werd samengeperst. Heer Bommel voelde zich opgetild worden; hij tuimelde ondersteboven de koker in, hier en daar een druipsteen rakend en toen schoot hij, na een kort oponthoud, uit een gat in de bodem de vale avondlucht in. Met een weke plof kwam hij in de sneeuw terecht.

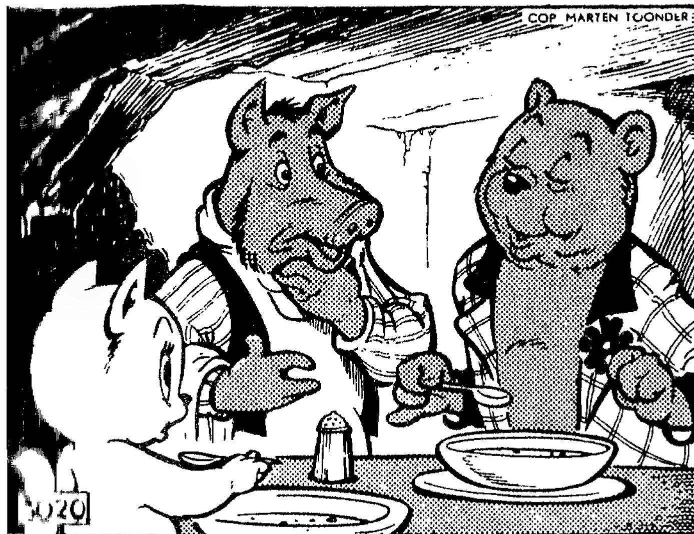
'Mmpf...' stamelde hij, 'w-waar bennik?'

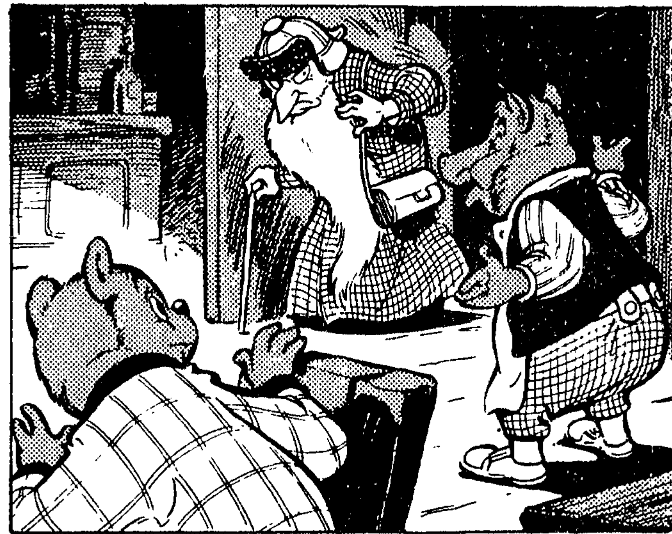
'Het is goed afgelopen, heer Ollie,' riep Tom Poes, die niet ver daar vandaan terechtgekomen was. 'We zijn uit de grot boven op de berg. 'En daar zie ik een lichtje! Wij hebben het ergste gehad; want waar een lichtje brandt zal ook wel iets te eten zijn.'

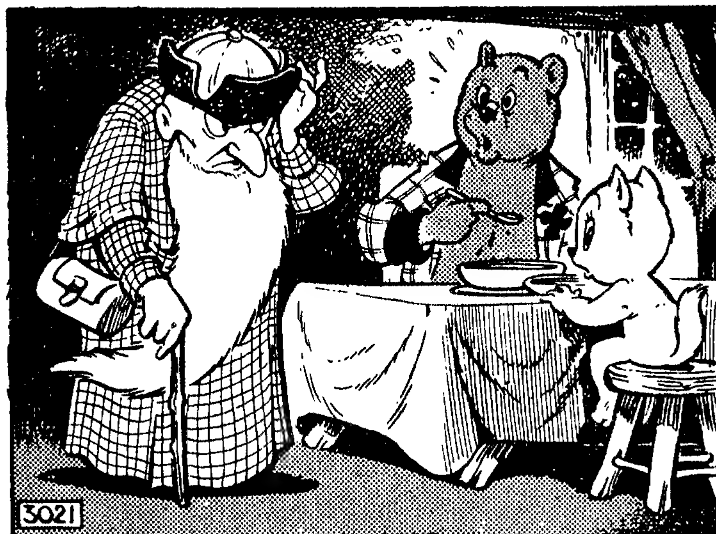

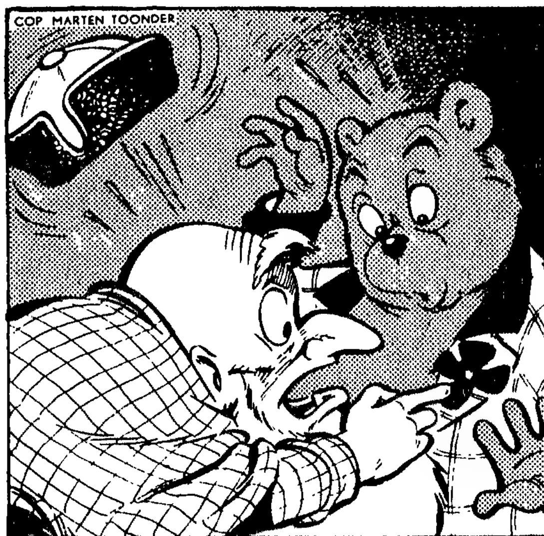
Ze hadden geluk; dat mocht trouwens ook wel na alle ontberingen die ze hadden doorstaan.
'Dat lichtje is van een herberg,' zei Tom Poes. 'Het kan niet mooier.'
'Bah,' stamelde heer Bommel, die zich moeizaam achter hem aan sleepte. 'Wat kan dat nu voor een herberg zijn in deze omgeving? Het kan niet mooier, zegt daar iemand! Bah! Alles kan mooier! Je zult zien, dat ze hier alleen maar Frutti-Cola hebben...'
Maar dat was niet waar. Toen ze eindelijk doodmoe de gelagkamer binnentraden, draaide de waard zich met een gulle lach naar hen toe.
'Gasten!' riep hij blij. 'Door de kou bevangen, zie ik. Ga bij het vuur zitten, edele heren en vertel me wat u verlangt.'
'W-warmte,' zei heer Ollie. 'Warmte en hete snert.'
'Dat treft,' hernam de herbergier. 'De erwtensoep hangt juist boven het vuur.'
'Mmpf,' mompelde heer Bommel. 'Dat is niet voor het eerst vandaag. We zijn zwaar getroffen reizigers, heer waard. Getroffen door een sneeuwstorm, als u begrijpt wat ik bedoel. Het is niet voor het eerst, dat wij het treffen.'
'Ja, ja, dat gaat zo,' zei de ander begrijpend. 'Wat zoekt u in deze buurten, als ik vragen mag?'
Heer Ollie wist daar zo gauw geen antwoord op, want zijn grote plannen waren door de koude een weinig bevroren. Het lag hem op de tong om Tom Poes de schuld te geven, maar deze was hem voor.
'We zoeken planten,' zei hij. 'Heer Bommel is botanicus, u weet wel.'

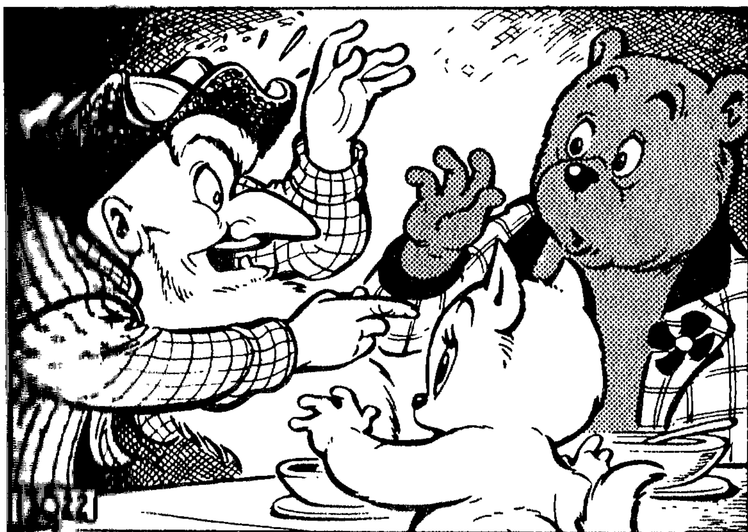
De waard schepte snel een paar borden vol warme soep en trok een stoel bij.
'Wel, wel,' zei hij, 'de edele heer is een plantenzoeker.'
'Juist,' gaf heer Bommel toe. De warmte van het vertrek en de voedzame snert deden hem goed, zodat hij zich weer in staat voelde tot een gesprek. 'Ik zoek zeldzame gewassen en ik heb zojuist iets héél bijzonders gevonden dat mijn naam voorgoed beroemd zal maken!'
'Ach, wat aardig,' hernam de herbergier. 'En dat in dit weer! Hoe bestaat het! Het is anders wel toevallig.'
'Het was niet toevallig,' zei heer Ollie gekwetst. 'Het was de vrucht van een lang en diepgaand onderzoek, wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, doch voordat hij verder kon gaan viel de waard hem in de rede.
'Ik bedoel, dat er nóg een botanicus in deze herberg logeert,' zei hij. 'Dat noem ik toevallig, wat u? Kijk, daar is hij net!'
Hij wees naar de deur, die door een nurkse grijsaard geopend werd. Temidden van een vlaag ijskoude wind strompelde hij naar binnen, een wantrouwige blik op de gasten werpend.
'Doctor Pas!' riep de hotelhouder uit. 'Mag ik u even voorstellen? Hier is nóg een plantkundige – en ik zeg net, dat het wél toevallig is. Twee geleerden onder mijn dak! Kijk, dit is de heer...'
'Het kan me niet schelen!' snauwde de oude met kijvende stem. 'Ik heb geen interesse in beunhazen. Laat me met rust!'

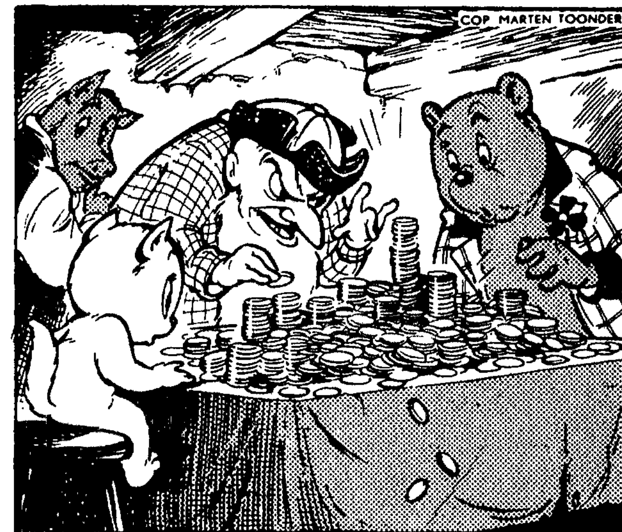

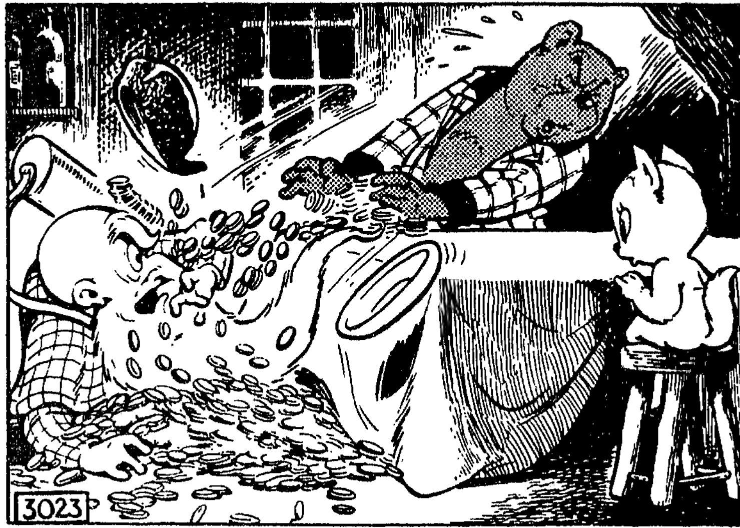

Hij schuifelde snel langs het tafeltje en in het voorbijgaan wierp hij heer Ollie een spiedende blik toe. Toen bleef hij plotseling staan.
'Huh?! Hè?' kraste hij. 'Wat is dat? Wat hebben we daar?'
'Mijn naam is Bommel,' zei heer Ollie uit de hoogte. 'Olivier B. Bommel om volledig te zijn; de beroemde botanicus. En dit is Tom Poes.'
'Zo,' lispelde de grijsaard. Hij stak plotseling het hoofd naar voren en drong met een snelle beweging op de spreker in.
'Maar dit, hè!' riep hij. 'Wat is dit, hè?'
Heer Bommel deinsde achteruit en keek wat scheel naar zijn kraag.
'O, dat?' zei hij. 'Dat is een bloem, die ik gevonden heb. Het viel niet mee, hoor! We hebben heel wat kou geleden voordat ik hem met mijn geoefend oog in de gaten had. Maar hij is wel aardig, hè? Een zwarte bloem – dat is niet gewoon, zegt u nu zelf.'
'Gewoon!?' riep de bejaarde geleerde uit. Hij greep heer Ollie bij de revers en rukte hem naar voren terwijl hij schreeuwde: 'Wel aardig? Dit is de zwarte bloem van Barzabel! De bloem van de grauwe spliterwt – en die sukkel noemt hem niet gewoon!'
'Och, dat is maar bij wijze van spreken,' zei heer Ollie. 'Het is iets bijzonders, dat weet ik, maar ik houd niet van opscheppen.'
'Zo!' kakelde de ander. 'Waar heb je die gevonden, huh? Heb je de plant soms ook?'
'De plant? Och, nee,' zei heer Bommel. 'Wat moet ik nu met die plant doen? Men kan, als heer zijnde toch geen plant in het knoopsgat dragen?'

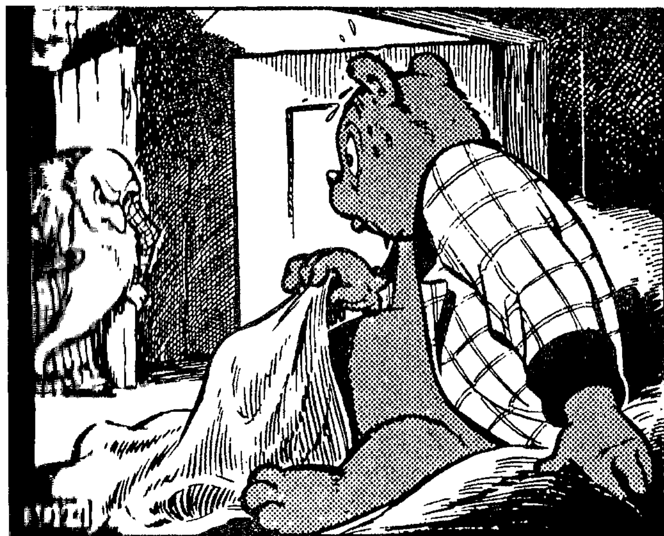
'Ongelukkige!' kreet de grijsaard. 'Waarom heb je de plant niet geplukt? Wat is dat voor broddelwerk?'
'Blijf toch kalm, heer Pas!' zei heer Ollie, achteruitdeinzend. 'Ik weet, dat ik een goede vondst gedaan heb, maar dat is toch geen reden om de goede manieren uit het oog te verliezen?'
'Ach wat, goede manieren!' riep de ander bitter uit. 'Het is half werk! De zwarte bloem van Barzabel geeft een grote macht, maar het gaat tenslotte om de plant! Wat wil je zonder plant beginnen?'
'Ik kan genoeg beginnen,' hernam heer Bommel stijfjes. 'Ik ga naar het Plantkundig Genootschap en daar ga ik mijn mooie, zwarte bloem tentoonstellen en dan moet het al vreemd lopen als ik geen eervolle vermelding krijg.'
De oude zweeg een poosje. Hij keek heer Ollie loerend aan en toen trok hij zijn gelaat in een vriendelijke plooi.
'Goed, waarde collega,' lispelde hij. 'Dat is héél verstandig. Vertel mij dan, waar u die bloem geplukt hebt. Ik zoek er al een jaar naar en wanneer u mij nu de vindplaats zegt kan ik de plant gaan halen. Dan hebben we allebei wat, dat is toch eerlijk nietwaar?'
'Niet doen, heer Ollie,' zei Tom Poes.
'Nee,' gaf heer Bommel toe. 'Ik zou die plek trouwens niet meer weten. Het was erg ingewikkeld, en koud was het ook!'
'Kom, kom!' riep doctor Pas ongeduldig. Hij tastte in zijn binnenzak en begon met vlugge bewegingen stapels goudstukken uit te stallen. Daar ging hij mee door, totdat de gehele tafel bedekt was en de munten rinkelend over de grond begonnen te rollen.
'Dat is voor jullie, mijn vriendjes!' kakelde hij. 'Je hoeft alleen maar te vertellen waar je die bloem gevonden hebt.'

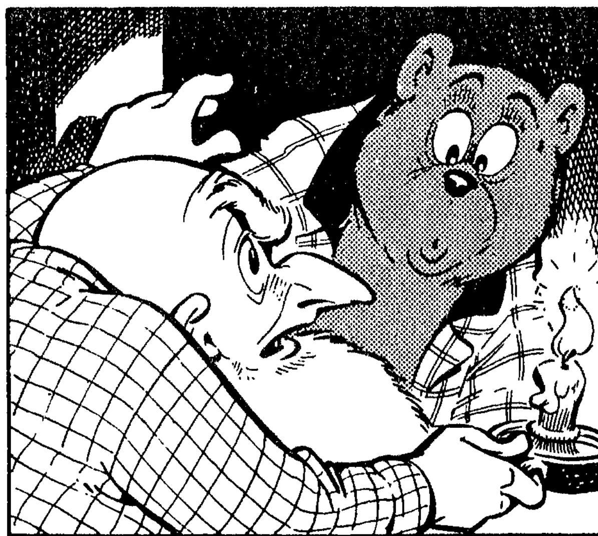

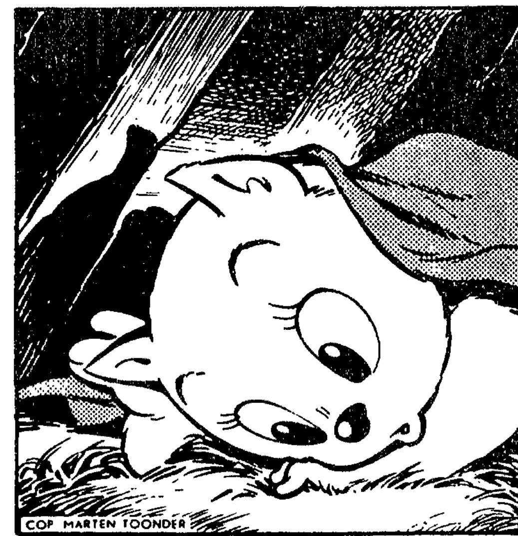

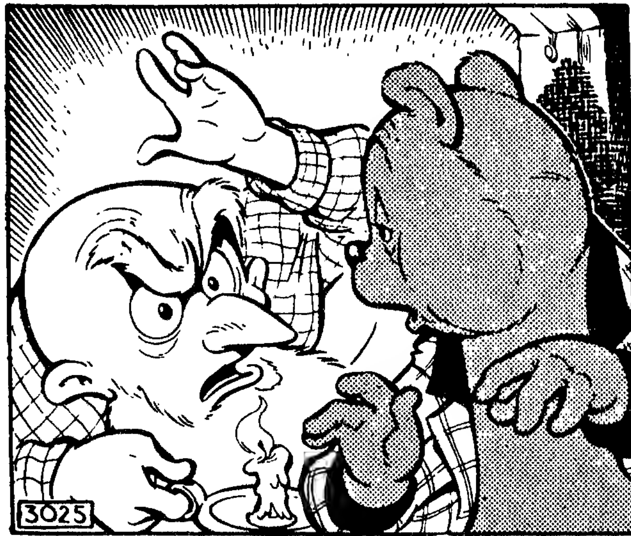
Heer Bommel keek pijnlijk getroffen naar het fabelachtige bedrag, dat doctor Pas op de tafel had uitgeteld.
'Bah!' sprak hij toornig, 'geld speelt geen rol. Het gaat om het spel en niet om de knikkers, zoals mijn goede vader altijd zei. Dit is een belediging voor een heer van mijn stand.'
Met deze woorden veegde hij de gehele goudvoorraad en de snertborden van het tafelblad. De geleerde, die zijn kapitaal poogde te vangen, verloor het evenwicht en stortte tussen de rinkelende munten ter aarde. Heer Ollie schonk daar echter geen aandacht aan. Hij liet zich door de waard zijn kamer wijzen, omdat het tijd was naar bed te gaan.
'Het moet toch wel een zeldzame bloem zijn, jonge vriend,' zei hij, toen de herbergier de deur achter zich gesloten had. 'Men moet toch wel een Bommel wezen om een gewas te vinden waar men zoveel geld voor biedt, wat jij? Ik zal hem in een glas water zetten, dan blijft hij fris!'
'Hm,' zei Tom Poes. 'Het bevalt me niet; er zit vast meer achter. Die bloem geeft macht, zei die oude – en daar houd ik niet van.'
'W-wat bedoel je?' vroeg heer Ollie verbaasd.
'Wat voor macht bedoelde hij?' hernam Tom Poes, de ladder naar de zolder beklimmend. 'Dat zou ik wel eens willen weten! U zult zien, dat we nog niet van die plantkundige Pas afzijn.'
Nu, daar had Tom Poes gelijk in. Want toen de herberg een poosje later in duisternis gehuld was, sloop een duistere gedaante de trappen op, die naar hun kamer leidde. Het kaarsje, dat hij met zich voerde wierp grillige schaduwen op de wand – en de oplettende lezertjes zullen daar zeker de bejaarde botanicus in herkennen.

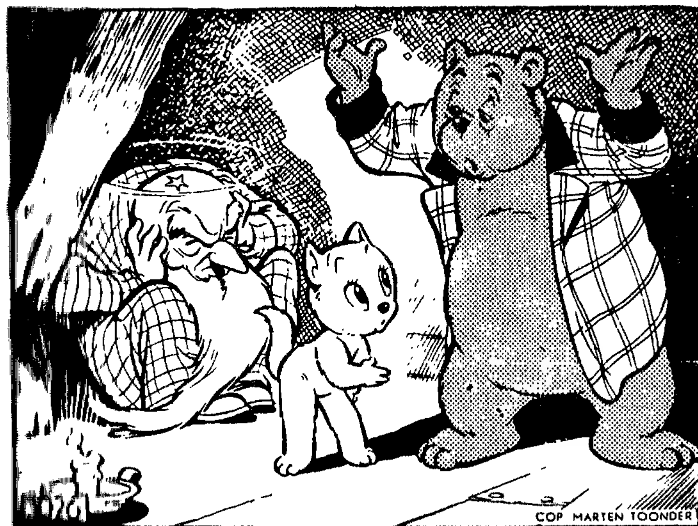
Heer Bommel was net bezig in te slapen, toen een gerucht bij de deur hem overeind deed schrikken. Een donkere gedaante, die zich met een kaarsje bijlichtte, betrad steels het vertrek en naderde hem langzaam.
'G-ga je weg!' stamelde heer Ollie. Hij trok zich zo ver mogelijk terug in de bedstede en voegde er, na enig slikken aan toe: 'lelijkerd!'
'Kom, kom,' lispelde de grijsaard. 'Daar gaat het nu niet om. Ik wil slechts weten, waar u de zwarte bloem van Barzabel gevonden hebt. Als u mij dat even uitlegt kunnen we als goede vrienden uit elkaar gaan. Maar als u het niet zegt...'
Hij zweeg en spreidde de vingers op akelige wijze in heer Bommel's richting.
'Ik... ikkik weetetniet,' prevelde deze met dikke stem. 'Echtheusniet! Tom Poes heeft het gedaan en ik had het koud en ik weet het niet.'
'In dat geval,' hernam de engerd, 'zal ik andere maatregelen nemen! Ik zal uw heugsel onder een zazelwrong zetten!'
'N-niet d-doen!' kreet heer Ollie. 'Je mag die bloem van me hebben! Hij staat daar in dat waterglas! Maar spaar mijn jonge leven!'
Tom Poes, die daar boven op de zolder sliep, werd wakker door het geroep. Geschrokken legde hij het oor op de planken vloer te luisteren en nu hoorde hij een dun, vreugdeloos lachje, dat hem bekend voorkwam.
'Uw bloem moet ik niet,' zei de dorre stem van doctor Pas. 'Ik wil alleen maar weten waar hij vandaan komt. Want voor een waar botanicus is vooral de plant van belang. Denk dus eens even goed na, mijn vriendje. Denk vooral goed na!'

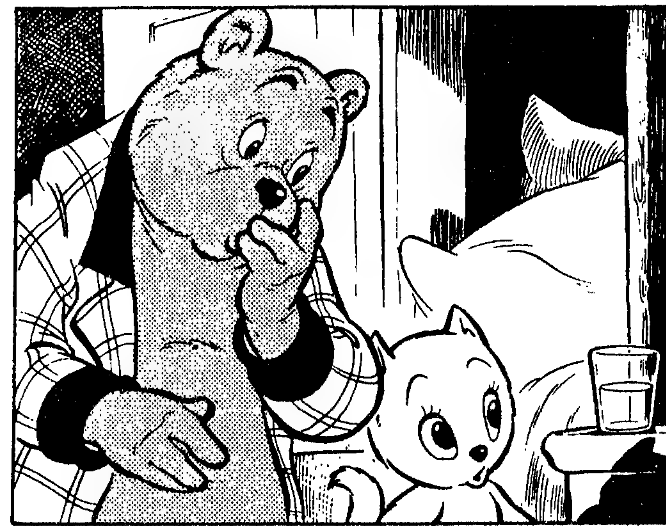

Heer Bommel bleef sprakeloos. Want hoe hij zich ook inspande, hij wist werkelijk niet meer waar hij de bloem gevonden had – en dat was ook geen wonder na al dat getob door de grotten.
‘Goed,’ sprak doctor Pas. ‘Ge zwijgt. Dan rest me niets anders dan de wrong van Zazel op uw heugsel te laten inwerken.’
‘N-niet d-doen!’ riep heer Ollie piepend. Doch de ander hief bezwerend de handen op en drong op hem toe.
‘Stil!’ fluisterde hij. ‘U bent moe. U bent erg moe. U gaat slapen. Heel moe bent u. Ach, wat bent u moe...’
‘Dat is waar,’ prevelde heer Bommel, de ogen sluitend. ‘Ik ben erg moe, ja.’ Hij zakte achterover en sluimerde in.
Tom Poes had het vreemde gebeuren door het luik in de zoldering gadegeslagen en hij begreep, dat de bejaarde engerd zijn vriend had gehypnotiseerd. Het doel daarvan werd nu ook duidelijk, want toen de grijsaard zich ervan overtuigd had, dat zijn slachtoffer geheel onder zeil was gaf hij hem bevel op te staan.
Heer Ollie gehoorzaamde als een slaapwandelaar.
‘Nu weet u weer waar u de zwarte bloem geplukt hebt,’ stelde de ander vast. ‘Loop voor me uit naar buiten. We gaan naar die plek toe! Herhaal; wat gaan we doen?’
‘We gaan naar die plek toe,’ prevelde heer Bommel suf – en hij zette zich in beweging.
Op dat moment liet Tom Poes zich naar beneden vallen, zodat hij op de rug van de oude terechtkwam. Deze stortte ter aarde met een dreun, die heer Ollie weer tot zichzelf bracht.

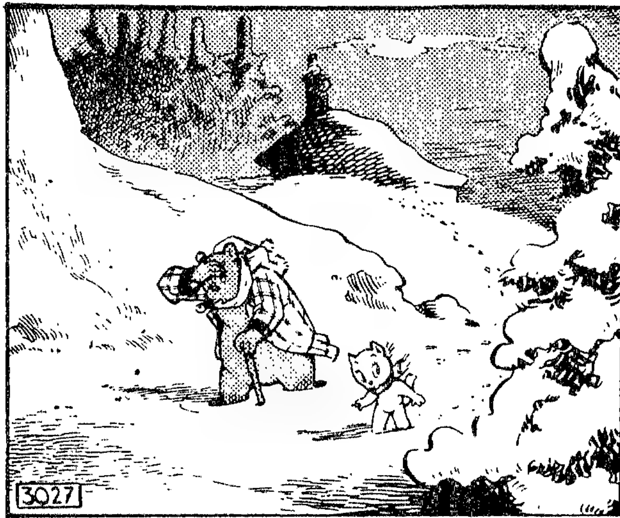

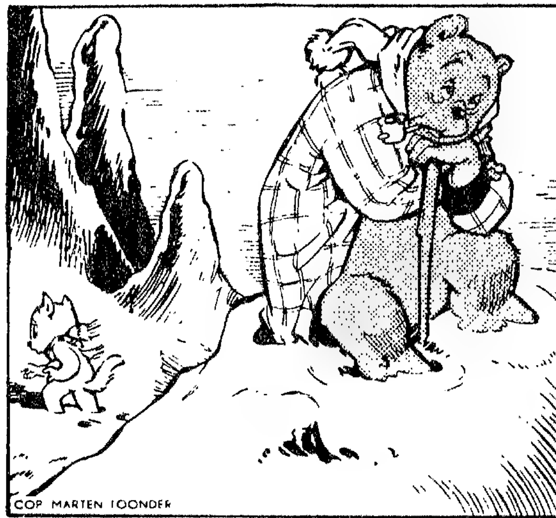

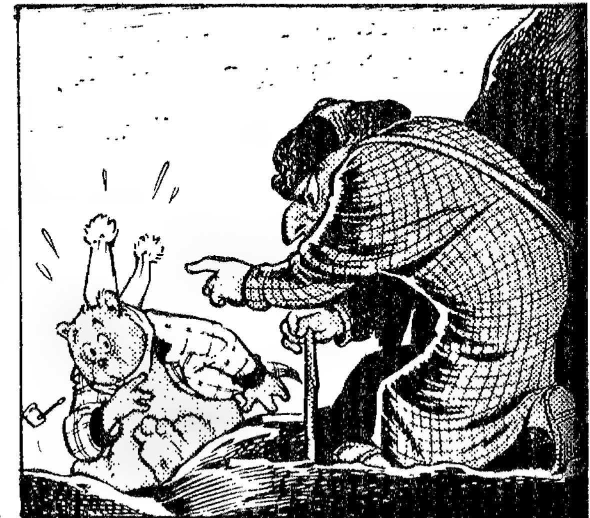

Hij wreef zich de ogen uit en keek versuft om zich heen.
'Waarom maak je me wakker?' vroeg hij klagend. 'Nu sliep ik juist zo lekker en nu haal je weer kattekwaad uit. Wat is er toch?'
'U sliep niet gewoon,' legde Tom Poes uit. 'Die ouwe plantenzoeker heeft u gehypnotiseerd. Hij wilde, dat u hem naar de plek bracht waar we de zwarte bloem geplukt hebben, u weet wel.'
'M-maar, dat kan toch niet?' stamelde heer Ollie. 'Men kan een Bommel niet hypnotiseren, dat begrijpt een kind! Dat laat een heer niet toe – en bovendien, waarom zou die grijsaard dat nu doen? Ik weet immers niet eens meer waar die bloemen groeiden. Het was veel te koud, als je begrijpt wat ik bedoel...'
'Als men gehypnotiseerd is, herinnert men zich alles,' legde Tom Poes uit.

Heer Ollie liet zich echter niet overtuigen. Hij keek de kamer eens rond en schudde het hoofd.
'Onzin,' sprak hij. 'Ik zie niemand.'
Nu, dat was waar, want de indringer was onhoorbaar overeind gekomen en had het vertrek verlaten, zonder dat iemand het gemerkt had.
Maar hij was niet met lege handen gegaan. Toen heer Bommel zich mokkend omdraaide om weer in de bedstee te stappen merkte hij, dat het waterglas leeg was.
'Mijn bloem!' riep hij uit. 'Mijn mooie, zwarte bloem! Hij is weg, jonge vriend!'
'Hm,' zei Tom Poes. 'Net als doctor Pas! Ziet u nu, dat ik gelijk had?'

De volgende morgen gingen heer Bommel en Tom Poes na een stevig ontbijt weer op pad om de vlakte terug te vinden waar de zwarte bloemen groeiden.

Heer Ollie wilde niet met lege handen naar huis terug, want nu hij de smaak te pakken had wilde hij gevierd worden als een beroemd botanicus. En Tom Poes vermoedde, dat er iets vreemds achter de geheimzinnige plant school.

'Die oude schurk zei, dat de bloem macht gaf,' zei hij, terwijl ze door de sneeuw voortzwoegden. 'Daarom heeft hij hem natuurlijk gestolen! Maar wat voor macht bedoelde hij? En waarom wilde hij de plant zelf zo graag hebben?'

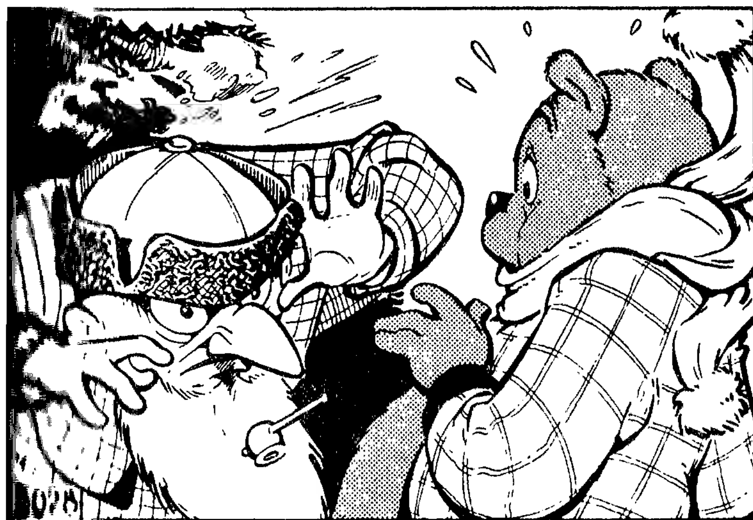
'Ik weet het niet,' zei heer Bommel. 'Het gaat mij om de wetenschap, jonge vriend! Wat zullen ze in Rommeldam wel niet zeggen, wanneer ik daar met een onbekend gewas aankom? Er is alle kans, dat men mij tot doctor slaat; denk eens aan!'

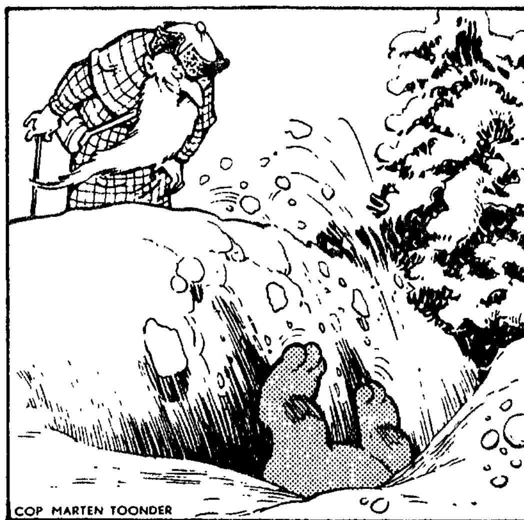
'Het is meer dan alleen maar een plant,' mompelde Tom Poes. 'Er zit iets achter. Maar laten we goed opletten, heer Ollie. Hier in de buurt moet dat gat zijn waar we gisteren uitkwamen.'

Het zoeken was echter moeilijk. Die nacht had het zwaar gesneeuwd, zodat alle sporen verdwenen waren en ook het gat zelf scheen ondergesneeuwd te zijn. Na een poosje gaf heer Bommel het dan ook op. Uitgeput ging hij op een heuveltje zitten om uit te rusten, terwijl Tom Poes verderging met het onderzoek van de bodem.

De wind huilde over de witte vlakte en de verlatenheid stemde de rustende plantkundige droevig. Maar hij bleef niet lang alleen. Achter een rots vandaan trad plotseling een gebogen gedaante, die hem met een vreemde glans in de ogen bestaarde.

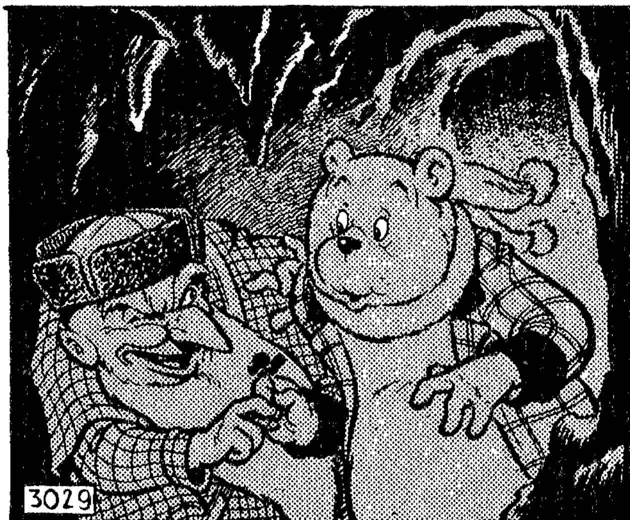
'Aha!' kakelde de vreemdeling, 'zo vroeg op pad? Op zoek naar de bloem van Barzabel, wed ik?'

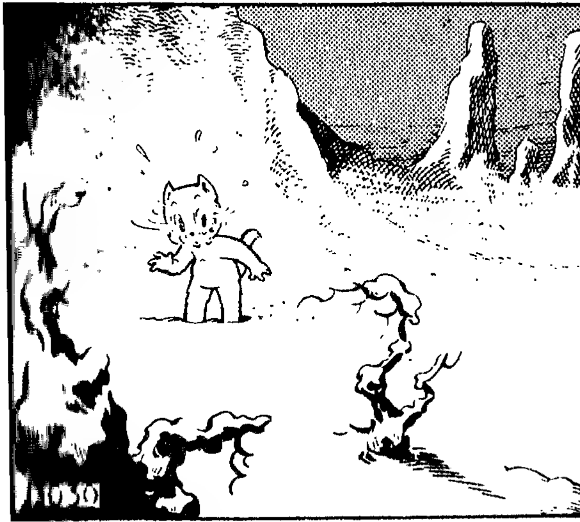
'Schurk!' riep heer Bommel uit. 'Jij hebt mijn mooie, zwarte bloem gestolen. Geef terug, of je zult de toorn van een heer leren kennen!'
'Kom, kom,' suste de ander. 'Wijs me de plek waar de planten groeien. Ge zult er geen spijt van hebben, collega.'
'Ik ben je collega niet!' riep heer Ollie woedend. 'Geef terug, dief. Wat let me, of ik bel de politie op?'
'Dat zult ge niet doen, wed ik,' kraste de grijsaard. Hij stak plotseling de handen uit en sloop loerend nader. 'Ik zal u...'
'Hypnotiseren zeker?' riep heer Ollie. 'Nooit! Men kan een heer niet tegen zijn wil in slaap brengen. De wilskracht van een Bommel is bekend. Ik... Ga weg!... Tom Poes! Help! Help dan toch!'
Zo roepende was hij met uitpuilende ogen achteruitgelopen, doch nu bezweek de grond plotseling onder zijn voeten, zodat hij met een droog krakend geluid temidden van massa's sneeuw in een diep gat stortte.
Ja, nu ziet men weer, dat het vreemd kan gaan in de wereld. Want de rustplaats, die heer Ollie uitgezocht had was niets anders dan de rand om de spelonk waar hij de vorige dag was uitgekomen. Zo kwam het dan ook, dat hij geheel versuft op de bodem van de grot terechtkwam – op dezelfde plek waar gisteren zijn opstijging was begonnen.
'Kijk, kijk!' kraste doctor Pas, haastig achter hem omlaagklimmend. 'Zo komen we verder! Met of zonder de krachten van Zazel zult ge me naar mijn doel brengen, lieve vriend. Voort! Op naar de plek waar de zwarte bloem van de grauwe spliterwt groeit!'

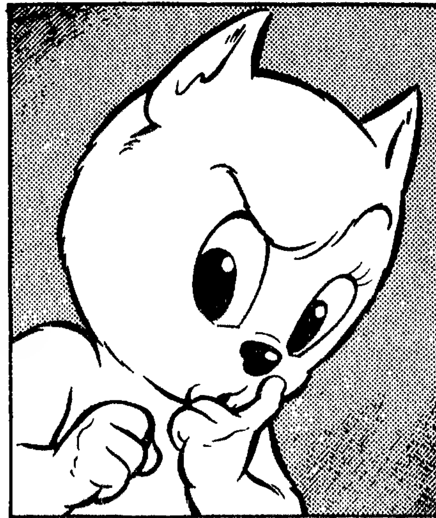

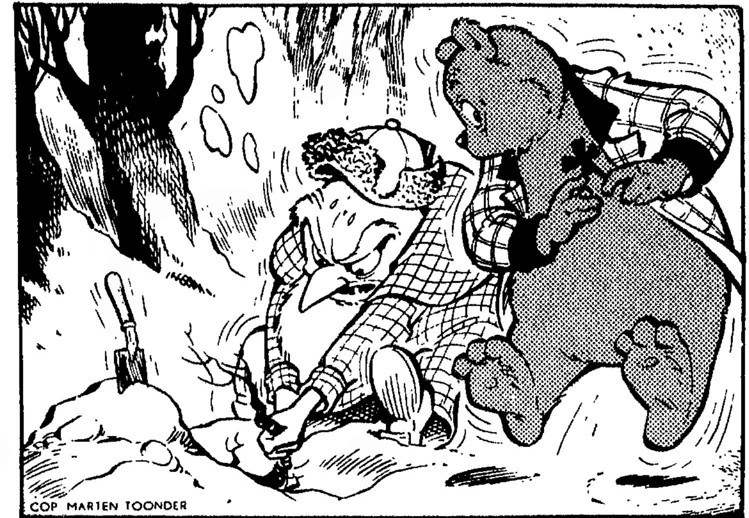

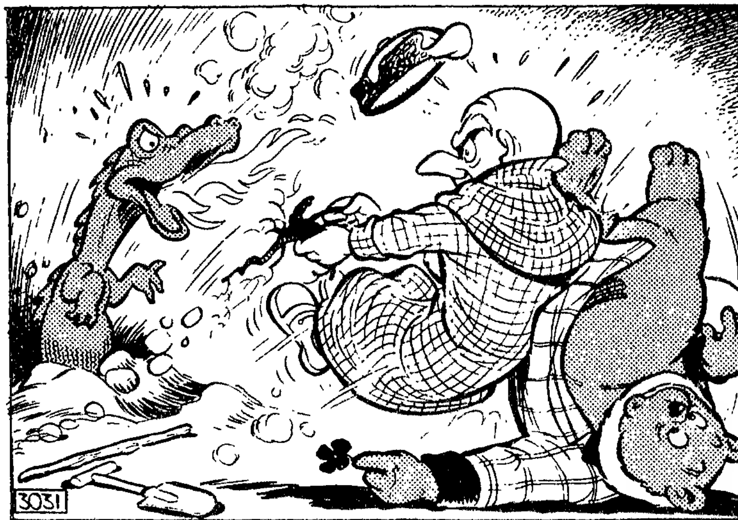
Doctor Pas hielp heer Bommel overeind en klopte hem vol zorg de jas af.
'Kom, lieve vriend,' sprak hij zacht. 'Laat ons onze geschillen vergeten. We zijn tenslotte botanici onder elkaar en de wetenschap staat boven kleinzielige twist.'
'De wetenschap, ja,' mompelde heer Bommel. Hij voelde zich nog wat dof door zijn val en de goede zorgen van de grijsaard maakten hem vreemd suf. Daarom besloot hij om ruim te zijn; het was immers best mogelijk, dat de bejaarde plantkundige een heel zuiver innerlijk onder een onaangenaam uiterlijk verborg? Er was echter toch iets, dat hem dwars zat.
'U hebt mijn mooie, zwarte bloem gestolen,' zei hij verwijtend. 'Dat doet men niet als botanici onder elkaar!'
'Hier is uw bloem terug!' riep de ander ruim. 'Het was een vergissing. De liefde voor het vak sleepte mij mee – en dat was een fout. Maar nu brengt u mij naar de plek waar u het plantje gevonden hebt – daar staan genoeg bloemen voor ons beiden, wed ik!'
Doch dit bleek niet waar te zijn. Toen heer Bommel, na lang tobben de uitgang van de grot gevonden had en de kleine vlakte betrad, bloeide daar niet één bloem meer.
'Jammer,' zei de oude wat sip. 'Het ziet er naar uit, dat de grauwe spliterwt maar één dag bloeit! Heel jammer! Maar komaan, geen nood. We gaan graven – het gaat immers om de plant en die moet hier ergens onder de sneeuw verborgen zijn!'
Zo sprekende nam hij een schepje uit zijn botaniseertrommel en begon in de harde grond te wroeten.
Heer Ollie keek belangstellend toe, terwijl hij zo nu en dan een aanwijzing gaf. Maar de zeldzame zwarte bloem hield hij stevig vast, want hij was vastbesloten om zich die niet weer te laten ontfutselen.

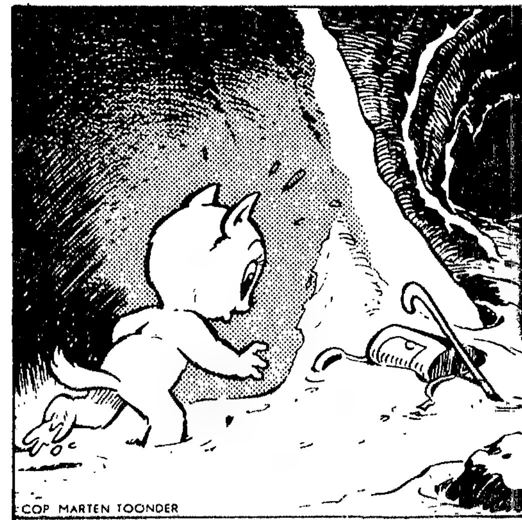

Tom Poes had intussen ijverig gezocht naar de uitgang van de grot. Oplettende lezertjes zullen echter begrijpen, dat hij die niet kon vinden, omdat heer Bommel er bovenop zat toen hij wegging. Na een uurtje keerde hij dan ook moedeloos terug naar de plek waar hij zijn vriend had achtergelaten, maar omdat doctor Pas de voorzorg had genomen om het gat weer met sneeuw toe te dekken voordat hij naar beneden ging, was het daar nu geheel verlaten. Tom Poes keek verslagen naar de omgewoelde bodem.
'Hier is wat gebeurd,' dacht hij, 'en ik heb het idee, dat die oude schurk er achter zit. Misschien heeft hij de grot gevonden en het is best mogelijk, dat hij heer Ollie gevangen heeft genomen of iets anders ergs.'
Besluiteloos staarde hij enige tijd om zich heen en toen begon hij te draven. Want het stond voor hem vast, dat hij heer Bommel uit het een of andere gevaar moest redden en daarom wilde hij de ingang van de spelonk gaan opsporen.
Maar heer Ollie was nog niet direct in nood; hij keek naar de bejaarde plantkundige die in de sneeuw schepte dat het een aard had. Zo op het oog was het een onschuldig groepje botanici, bezig met de uitoefening van hun mooi beroep. Maar toen de oude Pas tenslotte een plantje vond veranderde dat.
'Aha!' kreet hij met rauwe stem. 'Ik heb hem! Een echte wortel van Barzabel. Nu is het gedaan met alle gebeuzel!'
Met deze woorden gaf hij een hevige ruk aan het gewas, zodat dit krakend uit de harde bodem omhoogkwam.

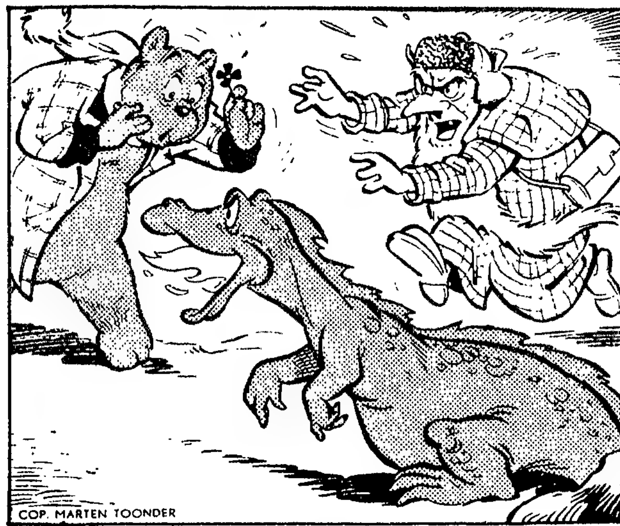

De oude botanicus had de plant met zó'n kracht uit de grond getrokken, dat hij met wortel en al tegen de toekijkende heer Bommel aantuimelde. Op hetzelfde moment begon de bodem te beven; onder de aarde klonk een dof gerommel en temidden van dichte rookwolken verscheen er een lelijk draakje in de ontstane opening. Het diertje staarde grimmig om zich heen, terwijl het enkele dunne vlammen uit de bek deed lekken.
'H-help!' kreet heer Ollie met overslaande stem. 'Een kro-krokodil! Een vuurspuwende kroko-kodil!'
'Het is de draak van Barzabel!' kraste de grijsaard, haastig de plant in zijn botaniseertrommel stoppend. 'Het is gedaan met alle gebeuzel – want ik ben de meester van de draak – en wie de draak heeft, heeft de macht!'
Terwijl deze vreemde gebeurtenissen plaatsvonden was Tom Poes nog steeds op zoek naar de ingang van de grot. Hij voelde de aarde onder zijn voeten schudden en hier en daar stortten lawines van de bergen terwijl de rotsen scheurden. Hij begreep, dat er iets erg mis was, maar hij had er geen idee van wat dat kon zijn.
Daarom haastte hij zich zoveel hij kon. Meer vallend dan klimmend bereikte hij de voet van de bergen en rennend ploeterde hij voort door de sneeuw totdat hij een rotsblok bereikte.
Het was de rots waartegen heer Bommel de vorige dag had zitten rusten, dat was te zien aan de wandelstok en de botaniseertrommel die daar half ondergesneeuwd lagen.

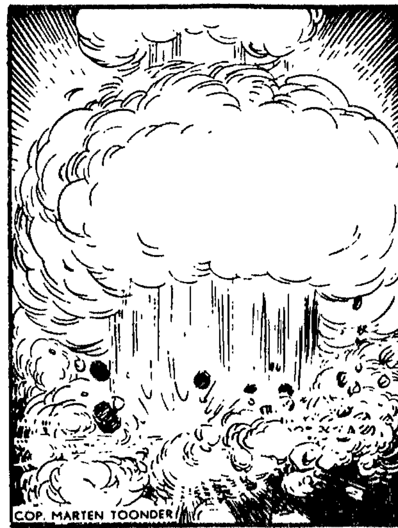

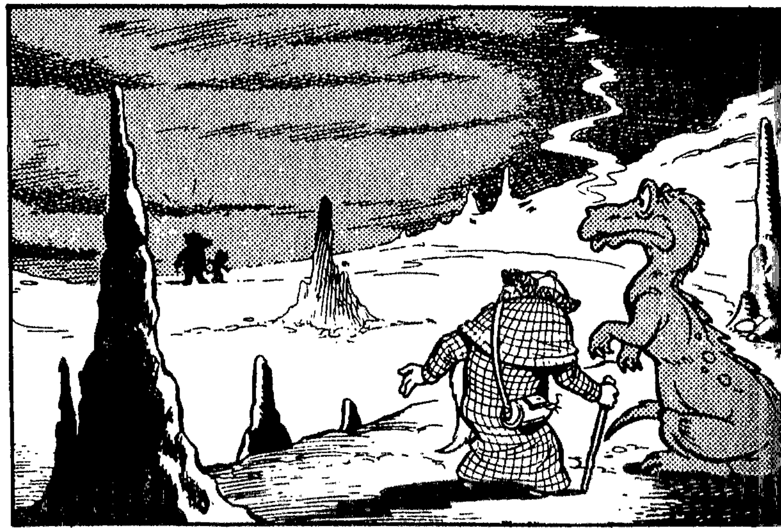

Tom Poes aarzelde niet. Hij liep de grot binnen en begon te rennen.
'Als ik nog maar op tijd kom,' dacht hij. 'Het zoeken naar heer Ollie heeft zólang geduurd, dat er van alles met hem gebeurd kan zijn. Die aardbeving bevalt me niet!'
Nu had heer Ollie het inderdaad niet gemakkelijk. Want toen de oude Pas het plantje eenmaal had en de baas van een draakje was geworden, leek hij helemaal niet meer op een eerzame plantkundige. In zijn ogen was een geel lichtje verschenen en de manier waarop hij naar heer Bommel keek was akelig om te zien.
'Het gefezel is gedaan!' kraste hij. 'Geef hier die bloem, vriendje!'
'N-nee!' zei heer Ollie, haastig achteruittredend. 'Het is míjn bloem! Ik heb hem zélf geplukt... en u zei, dat het u alleen maar om de wortel te doen was! Ik wil naar huis!'
'Hier die bloem!' gilde de grijsaard. 'Of ik stuur mijn draak op je af!'
'M-maar...' stamelde heer Bommel. 'W-we zijn toch collega's in de wetenschap? Dat zei u zelf!'
'Hèhèhèhè!' kakelde de oude. 'De wetenschap! Bah! Ik ben de tovenaar Hocus Pas, mijn waarde! Magister in de zwarte kunsten en meester van de draak van Barzabel!'
Dit was te veel voor heer Ollie; met een kreet draaide hij zich om en snelde naar de grot. Nu maakte de bejaarde magiër echter een kort gebaar en daarop zette het vuurspuwende reptiel de achtervolging in...

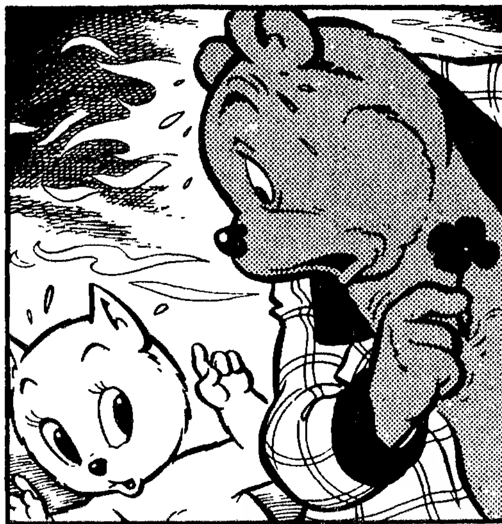

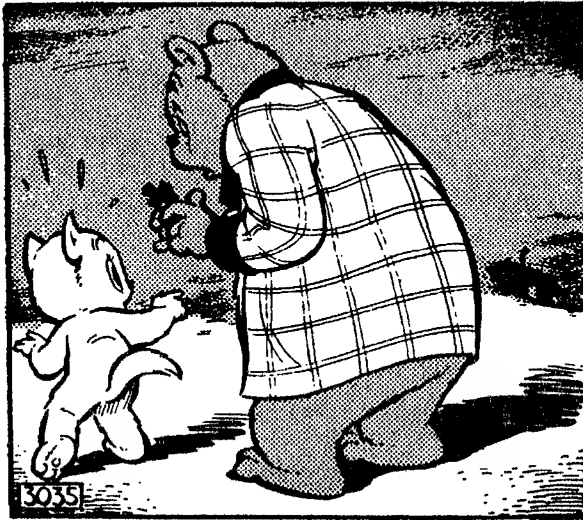

Heer Bommel verdween in de duisternis van de grot en zijn kreten stierven in de verte weg. De draak aarzelde. Hij keek met een ongunstige oogopslag naar zijn baas en liet enige vlammen uit zijn muil spelen.
‘Goed, mijn hartje!’ kraste de grijsaard. ‘Wie niet horen wil moet voelen. Laat me nu eens zien, wat je kunt! Vertoon me de macht van de grauwe spliterwt, mijn beestje. Blaas die berg tot stof – die berg en die grot en alles wat er in is. Alles is uit stof ontstaan; tot stof zal alles weer vergaan! Hèhèhèhèhè!’
Dat liet het monster zich geen tweemaal zeggen. Hij haalde diep adem en begon te blazen. En terwijl hij blies wakkerden de vlammetjes, die uit zijn binnenste lekten, aan tot een reusachtige steekvlam. De berg begon te beven, de rotsen wankelden en toen woei alles de lucht in, zodat een geweldige stofwolk het zwerk zwart kleurde.
Het was een vreselijk gebeuren, dat bleek duidelijk toen de wolken een beetje waren opgetrokken. Want in plaats van de met sneeuw bedekte rotswanden lag er nu een kale vlakte voor de oude Hocus Pas. En toch had hij zijn doel niet bereikt, want midden op die vlakte waren twee gedaantes zichtbaar.
De ene was heer Bommel, die verwezen tegen het licht stond te knipperen. En de andere was Tom Poes, die precies op het moment, dat de draak met zijn werk was begonnen, tegen heer Ollie was aangelopen. Misschien zullen sommige lezertjes het vreemd vinden, dat zij niet zijn omgekomen in deze natuurramp. Maar dan vergeten zij, dat heer Ollie nog steeds in het bezit is van de zwarte bloem...

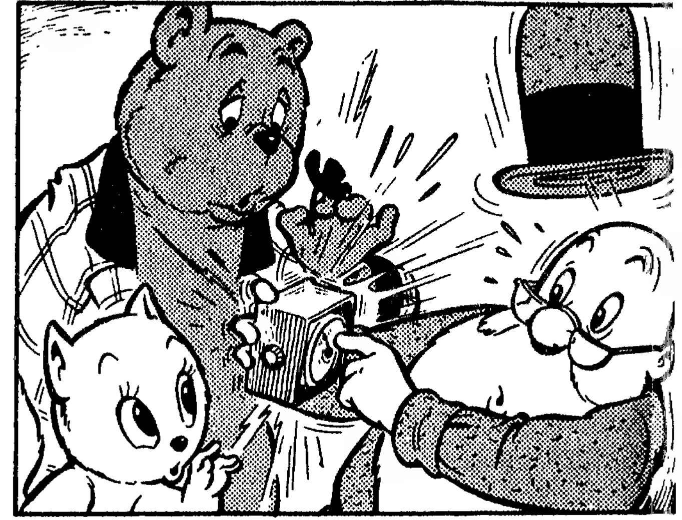

Heer Bommel en Tom Poes stonden enige ogenblikken verwezen rond te staren.
'W-wat wastat?' stamelde heer Ollie. 'W-waar is de grot?'
'Weggeblazen,' zei Tom Poes. 'Door die draak! Lopen, daar komt hij aan!' Heer Bommel wierp een blik over zijn schouder, slaakte een hoge gil en begon te rennen. Dat was geen wonder, want het monster had opnieuw diep adem gehaald en kwam onder het blazen van steekvlammen, naderdenderen.
Het vuur schroeide hun nekharen, maar verder passeerde het hun zonder schade aan te richten. Het was alsof ze in een opening van de vlammenzee liepen.
'H-hoe kan dat?' hijgde heer Ollie.
'Dat komt door uw bloem!' riep Tom Poes. 'De draak heeft geen macht over de bezitter van de zwarte bloem, denk ik. Dat is natuurlijk de reden, dat die oude hem zo graag wilde hebben!'
Daar had Tom Poes gelijk in; dat bleek toen Hocus Pas het beest met een woedende kreet terugriep.
'Bah!' snauwde de magiër. 'Die sukkels zijn onkwetsbaar zolang ze de bloem van Barzabel met zich om dragen! En ik, arme oude man, heb geen enkele bescherming tegen mijn eigen draak! Wat moet dat worden, wanneer het diertje zijn eigen kracht gaat kennen? Hij groeit met iedere verstoffelijking – en op een keer zal ik machteloos tegenover zijn woede staan. Ik moet die bloem hebben, al zou de hele aarde een stofnest worden!'

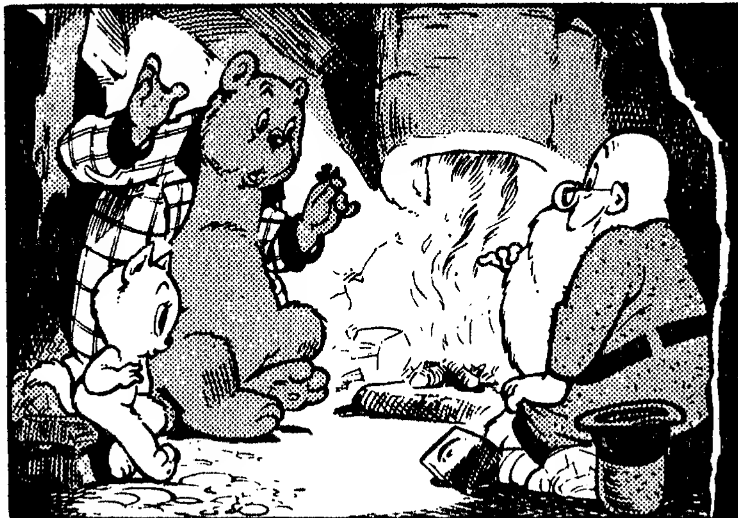

Tom Poes en heer Bommel liepen intussen uitgeput verder over de kale vlakte die nu bedekt was met een dikke, hete laag, die het lopen erg bemoeilijkte.
'Wat een stof,' klaagde heer Ollie. 'Alles is stof! Hoe vreselijk, jonge vriend! Wat moet er nu van de aarde terechtkomen?'
'Ik weet het niet,' zei Tom Poes somber. 'We zullen iets moeten verzinnen. Maar kijk, daar staat een hut. Misschien kunnen we daar een poosje rusten.'
Het bouwwerkje dat hij bedoelde lag aan de rand van het gebied, dat door de draak verstoffelijkt was. De bewoner had daar zo geen erg in omdat hij bezig was de bodem te onderzoeken. Hij was een geleerde met een grote naam op natuurkundig gebied. Prlwytzkofsky was die naam; professor aan de universiteit van Rommeldam.

Toen heer Ollie en Tom Poes zijn eenvoudig huisje naderden, was de hooggeleerde man juist doende met een apparaat, dat men in wetenschappelijke kringen gebruikt om uranium op te sporen. Hij keek nauwelijks op, toen hij voetstappen hoorde.
'Der goede dag,' mompelde hij. 'Ontschuldig mij, heerschappen. Ik heb geen tijd.'
'Doe geen moeite,' zei heer Bommel smartelijk. 'Ik kom er niet op aan...'
'Als we maar even mogen rusten,' vulde Tom Poes aan. 'We zijn moe.'
'Ach zo,' prevelde de hoogleraar afwezig. Doch toen sprong hij verrast overeind. Het kastje, dat hij in zijn handen hield was bij heer Ollie's nadering luid beginnen te ratelen.

‘Komt binnen!’ riep de professor opgewonden. ‘Der Geigerteller werkt! Mijnheer Boml draagt daar een bloem die sterk radio-actief is! Dat is ja interessant! Gaat zitten en vertelt mij waar u die gevonden hebt.’

‘Ach, die bloem,’ zei heer Ollie vermoeid. ‘Dat is een heel verhaal. Het is de zwarte bloem van de grauwe spliterwt en als je de plant plukt komt er een draak uit de bodem.’

‘Wat!?’ riep de geleerde verrast. ‘Wat is dat voor ener wááánzin?’

‘Het is geen waanzin,’ zei Tom Poes. ‘Het is heus waar.’ En nu deed hij in korte trekken het hele verhaal van de tovenaar Hocus Pas en de vuurspuwende draak die onder de grond huisde. Maar professor Prlwytzkofsky wees deze geschiedenis korzelig van de hand.

‘Spaar mij!’ riep hij uit. ‘Voor een wetenschappelijker is dit ja wederlijk! Een draak? Praw! Neen, onder dat veldje moet uraniumerts liggen! Dat is ja klaar!’

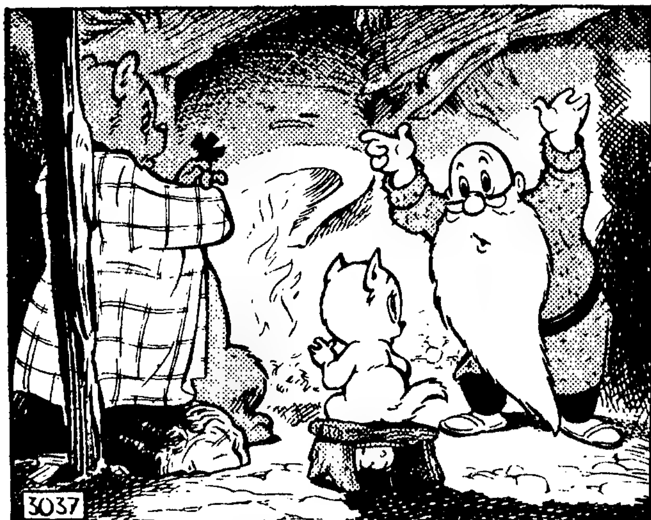
‘Best mogelijk,’ zei heer Ollie schouderophalend. ‘Er kan best van die erts liggen. Wat zou dat? En wat heeft dat met mijn zwarte bloem te maken?’

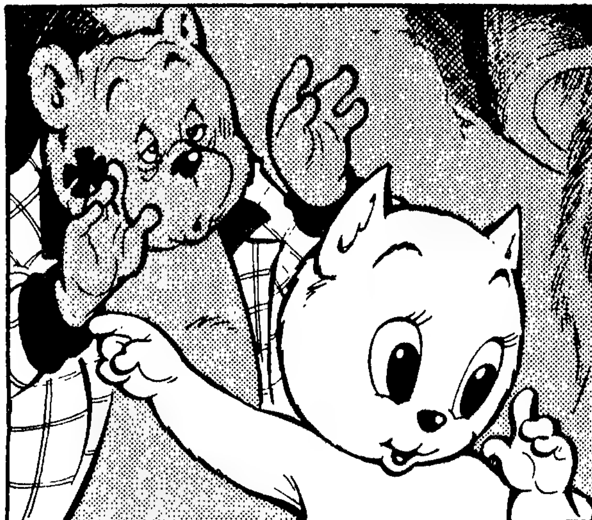
‘Maar dat is uiterst wichtig!’ riep de geleerde opgewonden. ‘Der bloem is een tupische mutatiegeval, veroorzaakt door splitsink in de cellen!’

‘O,’ zei heer Bommel. ‘Ja, ja, een tupatie-geval, net als ik al dacht, nietwaar, Tom Poes?’

‘Hm,’ zei Tom Poes, maar de hooggeleerde viel hem met overslaande stem in de rede.

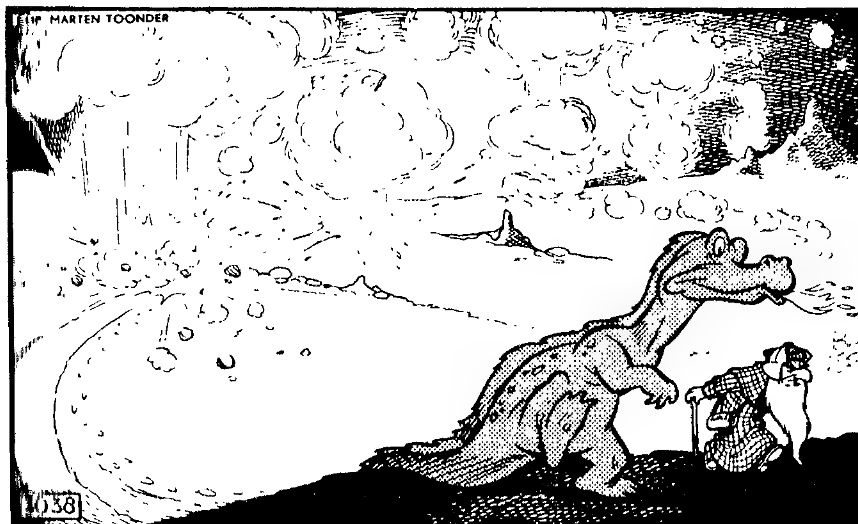
‘Der uranium-stralink heeft der mutatie veroorzaakt!’ kreet hij. ‘Breng mij naar de plaats waar u die bloem gevonden hebt, bid ik u! Ik ga daar met der Geigerteller een onderzoeking maken!’

'Wat is dat voor een teller?' vroeg heer Ollie, die weer wat op adem kwam.
De professor dwong zich tot kalmte. 'Ik ben op zoek naar uraniumertsen,' sprak hij beheerst. 'Die zijn uiterst wichtig. De krachten van der uranium zijn ja ongehoord – en der wetenschap moet deze krachten temmen en ten goede keren. Daarom loop ik rond en zoek met mijn Geigerteller der bodem af. En wanneer ik bij een plaats kom waaronder de ertsen liggen, dan 'prrr', gaat mijn teller ratelen!'
'Ja, ja,' zei heer Bommel. 'Maar hoe moet het nu met Hocus Pas en de draak? We moeten iets doen!'
'Breng mij naar dat veld waar de zwarte bloemen groeiden!' zei de professor kort.
'Ik niet,' riep heer Ollie uit. 'Tenslotte moet ik een beetje aan mijn teer gestel denken!'
'Ik zal u er heen brengen,' stelde Tom Poes voor. Hij vond ook, dat er iets gebeuren moest maar hij wist niets te verzinnen. Daarom stapte hij even later met de hoogleraar de hut uit, terwijl heer Bommel achterbleef met zijn zwarte bloem.
Toen ze nu zo door het kale landschap liepen viel het toch ook de wereldvreemde geleerde op, dat er iets vreemds was.
'Praw,' sprak hij. 'Er moet een vuur gewoed hebben. Gisteren lag hier sneeuw en groeiden hier bomen. En nu is alles kaal en dor. Dat is toch eigenaardig, wat?'
'Het komt van die draak,' zei Tom Poes. Maar daar wilde de ander niets van horen.
'Kinderplapperij,' zei hij. 'Wááánzin! Wij, wetenschappelijkers moeten ons aan feiten houden. Uranium bestaat – maar wie heeft nu ooit een tovenaar gezien? Neen, dezer brand kan iets te maken hebben met der stralink – en dan moet die ongehoord sterk zijn!'

De oude magister Pas liep, gevolgd door zijn draak, door het kale landschap. Achter hem wees een lange rij rookwolken de weg aan die zij genomen hadden, want het vuurspuwende reptiel had de gewoonte om alles wat hem in de weg kwam tot stofdeeltjes op te blazen. De grijsaard had daar in het geheel geen bezwaar tegen, integendeel.

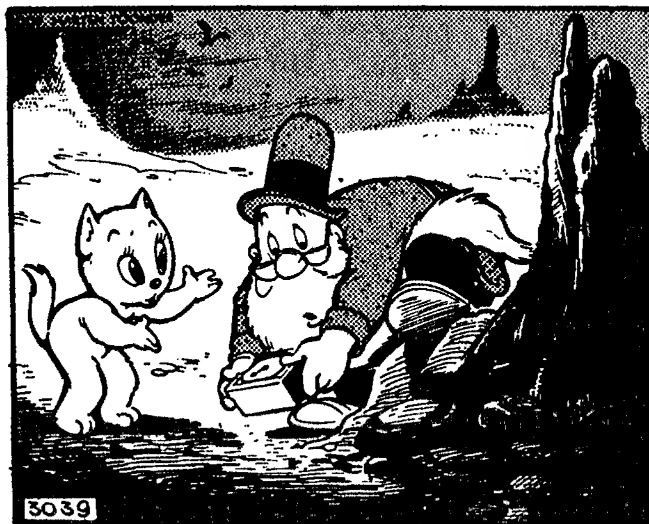
'Goed zo, mijn hartje,' kakelde hij wanneer het monster weer een bergmassief of een rotsformatie ontbonden had. 'Dit is de manier. Er moet grondig worden opgeruimd want deze aarde deugt niet. Het is duidelijk dat er niets mag blijven staan. Alles kaal tot op de laatste grasspriet, dat geeft pas overzicht!'

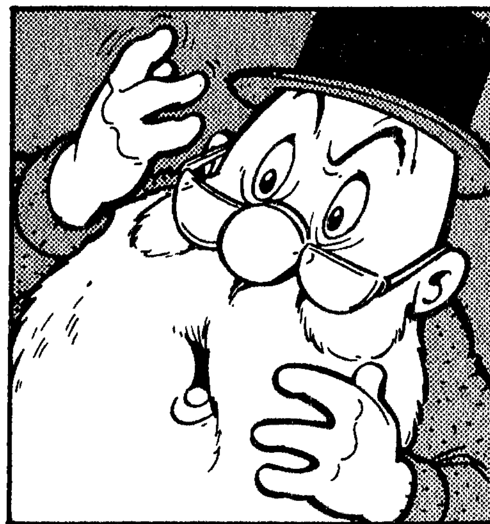
Hij lachte op vreselijke wijze, maar het zou een oplettend toeschouwer niet ontgaan zijn, dat er geen vreugde in die lach school. De magiër was ongerust omdat hij de zwarte bloem niet had. 'Wat moet er gebeuren, wanneer het diertje boos op mij, arme, oude man, zou worden?' zo vroeg hij zich af. 'Het beestje zou zich tegen mij keren en ik, weerloze stakker, zou niets hebben om mij veilig te stellen. Nee, ik moet en ik zal die Bommel vinden. Ik wil de bloem van Barzabel bezitten vóórdat ik verder ga met mijn zegenrijk werk.'

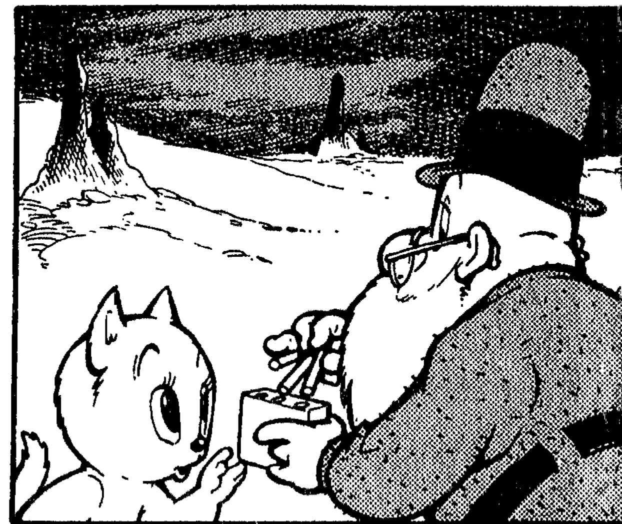
Onder dergelijk geprevel slofte hij voort door de troosteloze vlakte en zo geraakte hij als vanzelf in de buurt waar professor Prlwytzkofsky zijn hut had.

Op het zien van dit bouwwerkje hield de oude de pas in en wendde zich tot zijn beest.

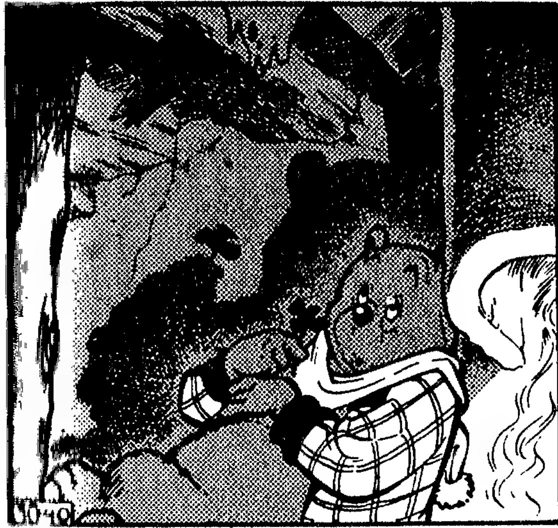
'Zie je dat huisje?' vroeg hij. 'Dat mag je niet verstoffelijken, hoor! Ik heb het gevoel, dat daar een relatie van mij zit – een botanicus, die ik een warm hart toedraag. Hèhèhèhè!'

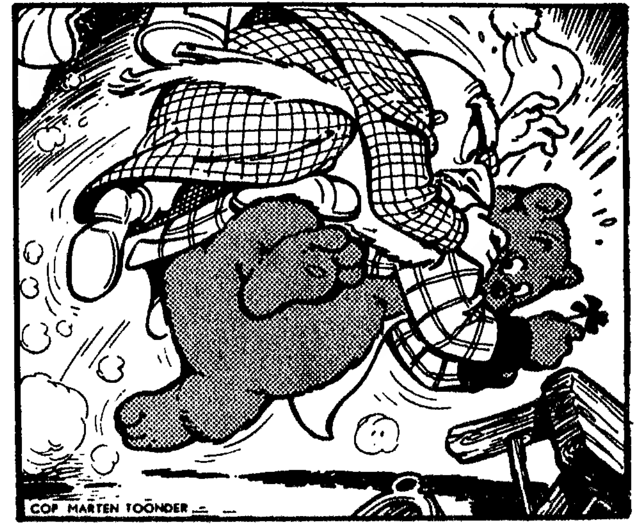

Tom Poes en professor Prlwytzkofsky waren op de vlakte aangekomen waar heer Bommel zijn bloem geplukt had – en de geleerde trok meteen aan het werk. Met zijn kastje in de hand liep hij langzaam in gebukte houding over de kale grond, maar er gebeurde niets.
'Praw!' sprak hij eindelijk. 'Dat is ja een dolle zaak! Der Geigerteller slaat niet aan!'
'Natuurlijk niet,' zei Tom Poes. 'De draak is immers uit de bodem verdwenen? Die tovenaar heeft hem eruitgelaten, u weet wel!'
'Ach wat!' riep het mannetje boos. 'Draak? Tovenaar? Zwijg toch stil, domkop! Dat is waanzin-praat! Hier woont geen draak, maar hier moet uranium liggen! Veel uranium, want ik heb der Geigerteller horen ratelen bij de zwarte bloem van uw vriend.'
'Goed, uranium dan,' zei Tom Poes schouderophalend. 'Het is allemaal hetzelfde; dat goedje is even erg als een vuurspuwende draak, lijkt me.'
'Bah!' hernam de geleerde. 'De wetenschap kan een kostelijk gebruik maken van deze ertsen. Wij kunnen de krachten temmen en ze gebruiken voor de vooruitgank!'
'Hoe kunt u die krachten temmen?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig.
'Aldus,' sprak de professor. Hij greep een doosje uit de zak en haalde er enige staafjes uit. Daarop begon hij een ingewikkeld betoog over de splitsing van atomen; maar Tom Poes had daar niet veel belangstelling voor. Hij pakte het kistje en bekeek de staafjes aandachtig.
'Ener plumbum-cadmiumverbindink,' zei de ander, zijn verhaal onderbrekend. 'Kinderwerk natuurlijk. Maar het werkt voorlopig. Om nu verder te gaan over het proton...'
'Dat proton interesseert me niet,' dacht Tom Poes. 'Laat hem maar praten, als ik deze dingetjes maar houden mag.'

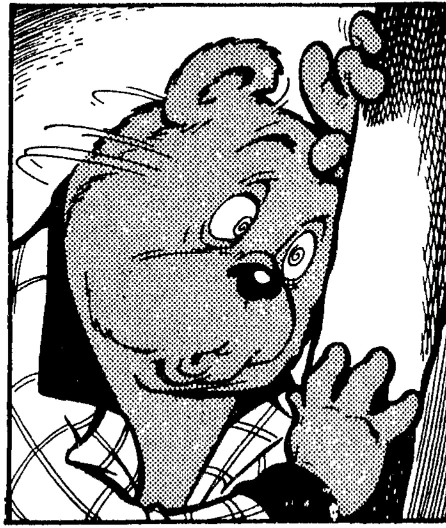

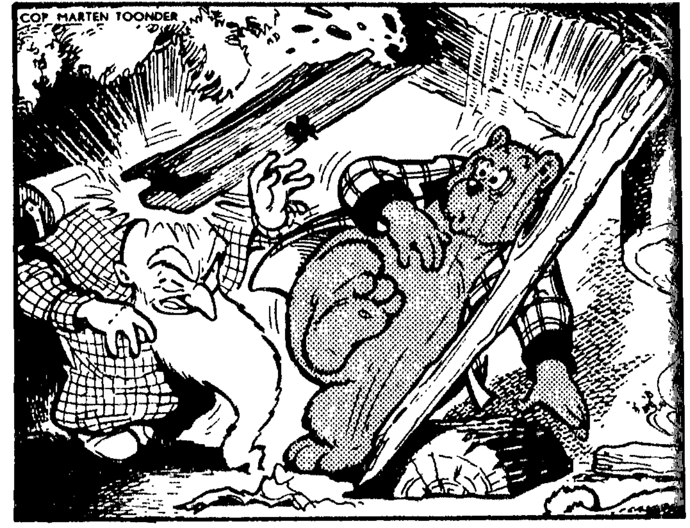

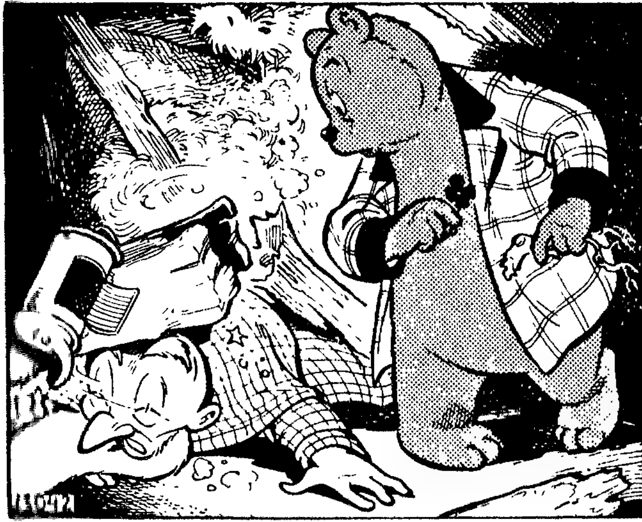
Heer Bommel zat wat suffig naast het vuurtje en keek zonder veel belangstelling naar een gebarsten balk in de zoldering.
'Geen omgeving voor een heer,' prevelde hij. 'Hoe vreugdeloos is dit alles. Ach, ik wilde wel, dat ik weer rustig thuis zat, omringd door de zorgen van de trouwe Joost. Dan zou ik ook mijn mooie, zwarte bloem in het water kunnen zetten. Want hoe licht verflenst zo'n teer dingske...'
Op dat moment werd de deur ruw geopend en toen heer Ollie zich geschrokken omwendde zag hij de oude Hocus Pas binnentreden.
'Dacht ik het niet?' kraste de grijsaard. 'Gezapig bij het vuur, terwijl de aarde vergaat. Kom naar buiten, meneertje, zodat je huis ontbonden kan worden. Maar geef mij eerst die bloem!'
'Oho!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'Geen sprake van. Ga weg, griezel! Ik wil met jou niets te maken hebben!'
'Goed,' hernam de ander. 'Ik ben tegen lijfelijk geweld. Het is zo grof, wanneer men gewend is om tegenstand in stof te veranderen. Maar hier zit er niets anders op.'
Zo sprekende wierp hij zich op heer Ollie en omdat die helemaal niet op zo'n handelwijze gerekend had verloor hij het evenwicht.

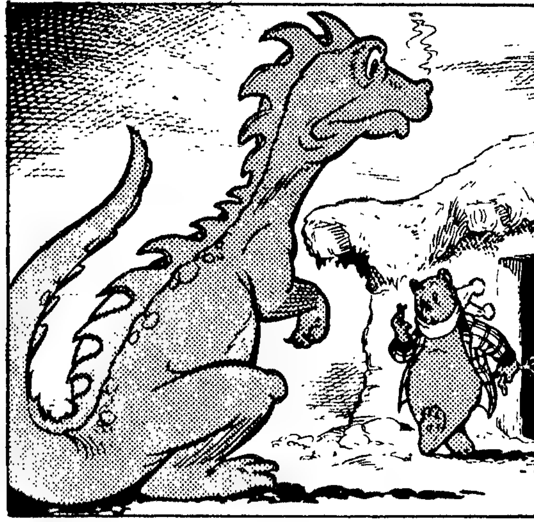

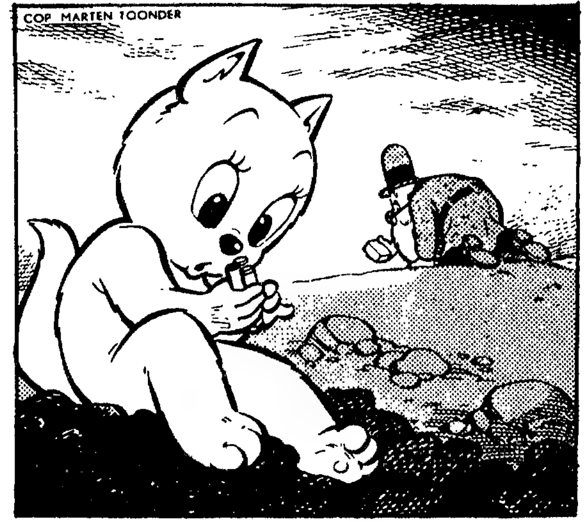

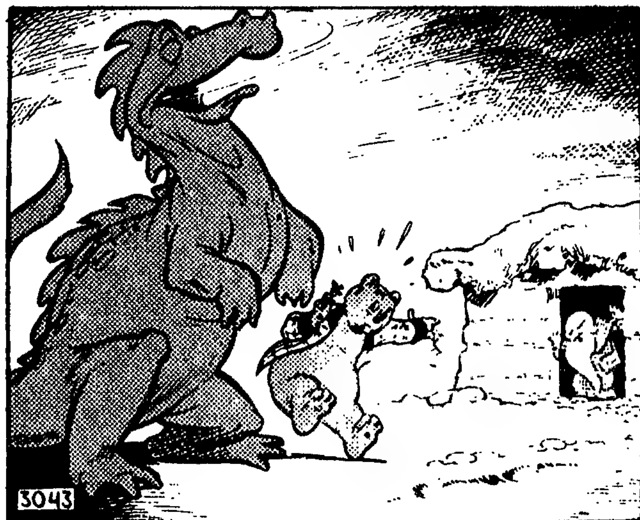
Hij sloeg tegen de grond en kwam zó onzacht met de schedel tegen de schoorsteen aan, dat hij sterren zag. Versuft bleef hij liggen, terwijl de oude Hocus Pas de gevallen bloem opraapte.
'Het spijt me, dat ik ruw moest worden,' prevelde hij. 'Maar voor een geheel verlaten grijsaard bleef geen ander middel over. Ik moet mijn doel bereiken, dat begrijp je toch, nietwaar?'
Heer Ollie kwam kreunend wat omhoog, maar antwoordde niet.
'Ik moest de bloem van Barzabel hebben,' hernam de oude, 'want anders zou er voor mij, bejaarde zoeker, geen toekomst meer zijn. En dat zou je niet willen, wat?'
'Bloeh...momp...' stamelde heer Bommel. Hij ging staan en omklemde duizelig de steunbalk. De tovenaar schonk geen aandacht aan hem. Hij stak het bloempje omhoog en lachte op akelige wijze.
'Nu kan ik mij handhaven!' riep hij. 'Met de wortel ontketende ik de draak, met de bloem maak ik hem vriendelijk. Eindelijk is er hoop voor een afgeleefde tobber als ik ben. Maak je gereed, meneertje! Je laatste uur heeft geslagen – o hoogmoed komt voor de val!'
'Wa...wah...wat?' stamelde heer Ollie suffig.
'Kom naar buiten,' riep de oude. 'Mijn draak zal je tot stofdeeltjes ontbinden!'
Toen de bedoeling van deze vreselijke woorden tot heer Bommel doordrong kreeg hij een schok. Hij deinsde terug, maar bij deze beweging trok hij de steunbalk los, zodat de gebarsten daknok krakend naar beneden kwam. In zijn val raakte het houtwerk de kruin van magister Pas – en deze viel met een kreet ter aarde...

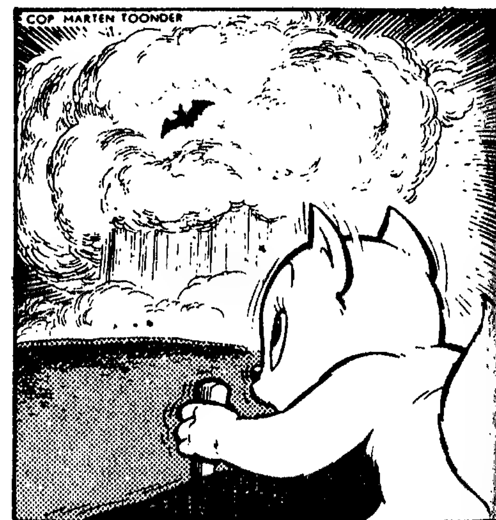

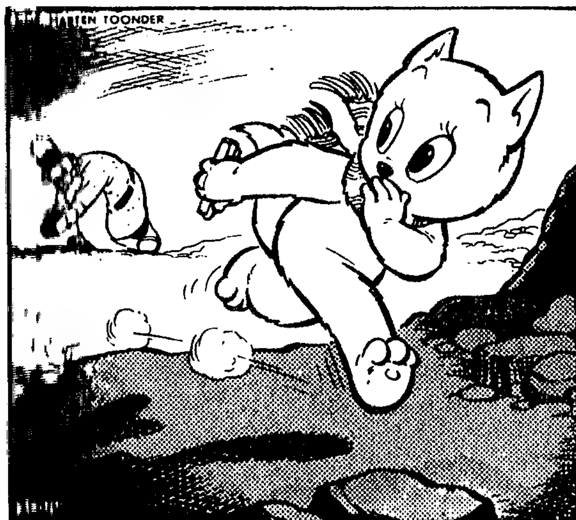

Heer Bommel staarde enige tijd verbluft naar de gevelde tovenaar. Toen bukte hij zich en raapte langzaam zijn bloem op.
'Het is toch mooi, dat de rechtvaardigheid altijd zegeviert,' mompelde hij. 'Men kan een heer niet straffeloos zijn bloempje ontnemen. Daar ligt trouwens ook de wortel – die moest ik ook maar bij mij steken. Als geoefend botanicus houd ik van volledigheid.'
Hij richtte zich op en trad, nog enigszins duizelig, naar buiten om in de frisse lucht weer geheel tot zichzelf te komen. Doch nu stond hij plotseling tegenover de draak, die daar op zijn meester wachtte.
'Oempf!' stamelde heer Ollie geschrokken. 'Ga weg, engerd!' Het beest keek hem echter niet onvriendelijk aan – blijkbaar had het geen kwaad in de zin.
'Wacht eens even,' hernam heer Bommel nadenkend. 'Hoe was het ook weer? Wie de wortel heeft is meester over het monster! En wie de bloem heeft is zelf onkwetsbaar!'
Hij betastte de gewassen, die hij in zijn handen had en toen verscheen er een zegevierende lach op zijn gelaat.
'Maar dan,' hernam hij, 'ben ik nu de baas over dit dier! Nu heeft dus eindelijk een heer de macht! Dat is voor het eerst in de wereldgeschiedenis!'
Intussen was, niet ver van daar, professor Prlwytzkofsky nog steeds doende met zijn Geigerteller. Vergeefs kroop hij over de vlakte en beklom hij de heuveltjes; zijn apparaat gaf geen enkel teken van leven. Tom Poes keek medelijdend naar zijn bezigheden, want hij wist, dat er geen resultaten konden zijn, nu de draak los was.
'Wat is de wetenschap toch dom,' dacht hij. 'Als die geleerde nu maar in een draak wilde geloven, zou hij verder zijn. Maar misschien helpen die staafjes van hem wel tegen het monster – en dan is de wetenschap toch ergens goed voor!'

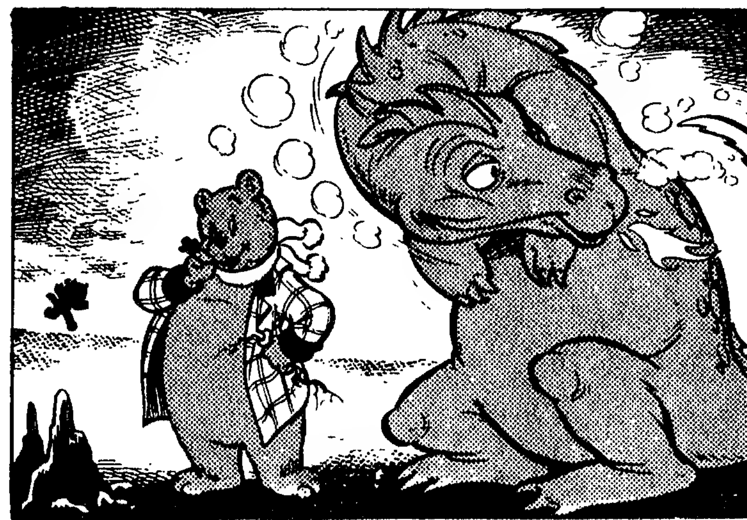

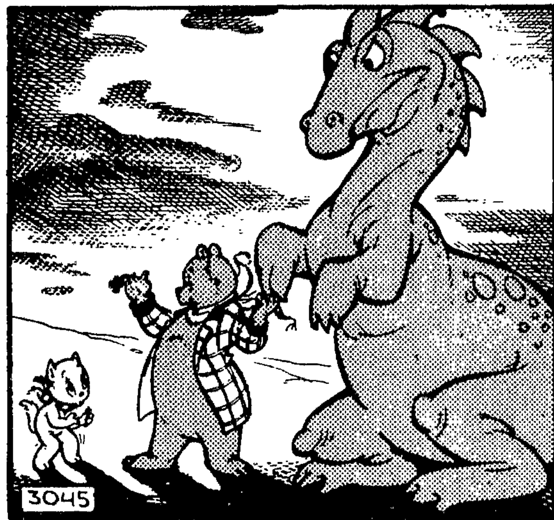
Heer Bommel staarde lange tijd naar de draak, die geduldig voor hem zat te wachten. Vele gedachten doorkruisten zijn brein nu het tot hem doorgedrongen was, dat hij de macht over het monster bezat. Voor zijn geestesoog zag hij zichzelf reeds als heerser over de wereld, met strenge rechtvaardigheid het kwade tot stof ontbindend.
'Wat is het toch prachtig geregeld, dat een heer de plantjes van de spliterwt in zijn bezit heeft!' zo prevelde hij. 'Hoe afschuwelijk zou het er uitzien wanneer een schurk als Hocus Pas...'
Een licht gerucht achter hem deed hem omzien. De oude magiër was in de deuropening verschenen en keek hem met verwrongen trekken aan.
'Sukkel!' krijste de grijsaard hatend. 'Geef mijn drakenwortel terug! Je kunt er toch niets mee doen!'
Even schrok heer Bommel. Maar toen begreep hij, waar zijn plicht lag.
'Vooruit, mijn draakje!' riep hij, op de manier die hij van de tovenaar gehoord had. 'Blaas hem tot stof!'
Het monster gehoorzaamde onmiddellijk. Met een machtige ademtocht zoog het zijn longen vol en gaf vuur.
Tom Poes, die nog steeds met zijn staafjes op een heuvel zat, voelde de aarde beven en toen hij ontsteld omkeek, zag hij in de verte een geweldige rookzuil naar de hemel stijgen.
'De draak is weer bezig!' mompelde hij. 'En flink ook. Zo'n grote wolk heb ik nog niet eerder gezien. Maar er is iets vreemds aan – in het midden van die rook vliegt iets! Het lijkt wel een soort vleermuis!'
Hij staarde ongelovig naar het zwarte dier, dat zich fladderend in noordelijke richting verwijderde en toen stond hij op.

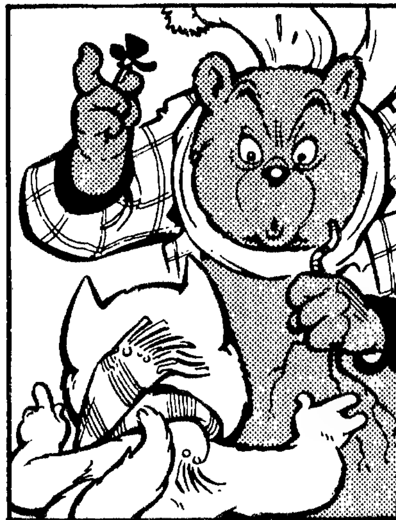

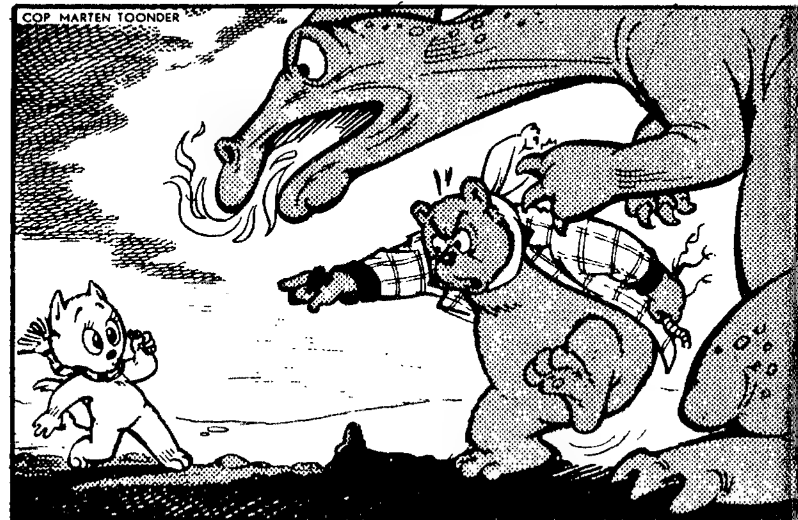

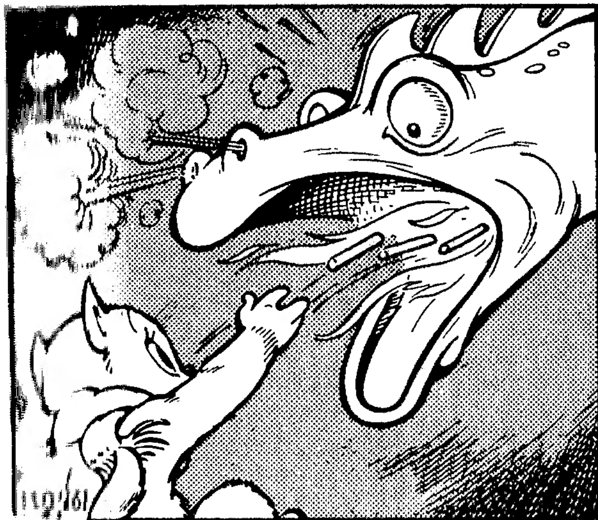
'Ik ga er vandoor, professor!' riep hij. 'De draak is weer bezig en ik ga hem opsporen.'
De geleerde, die nog steeds doende was met zijn Geigerteller, hief het hoofd op.
'Zwijg toch stil over der draak!' riep hij gemelijk. Maar toen werd zijn oog getroffen door de kolossale rookzuil die nog steeds boven de kim opsteeg. 'Praw!' prevelde hij, 'nu begrijp ik wat der kerel bedoelt. Men is bezig met een kleiner atoomproef en hij ziet der wolk en praat over draken! Der domkop!'
Schouderophalend hervatte hij zijn bodemonderzoek terwijl Tom Poes dravend in de verte verdween. Hij omklemde nog steeds de staafjes, die hij van de professor gekregen had.
'Het is niet veel,' dacht hij, 'maar het is het enige wapen, dat ik heb – en ik moet het proberen, al zou ik ook tot stof uit elkaar geblazen worden.'
Met dit dappere plan rende hij voort totdat hij tot zijn verbazing de plek in het zicht kreeg waar het hutje van de geleerde gestaan had. Het bouwwerkje was er niet meer, maar op die plaats bevond zich nu de draak, samen met heer Bommel.
'Het diertje groeit flink,' sprak de laatste tot zichzelf. 'Het verstoffelijken doet hem goed. Nu, het was ook werkelijk een mooie vlam, hoor! Ja, ja, zo vergaat alle kwaad, wanneer een heer zich ermee bemoeit. Het is toch wel héél mooi om de heer der draken te zijn!'

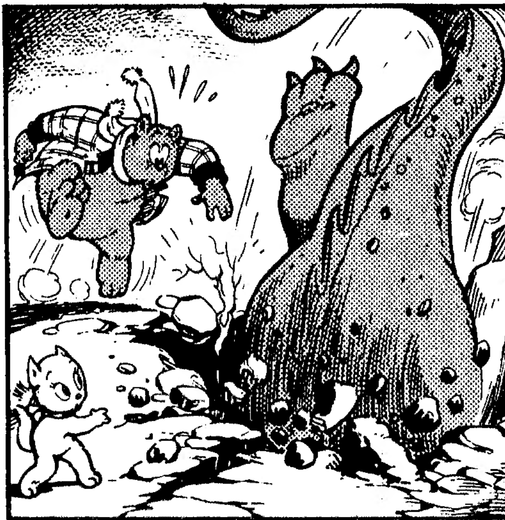

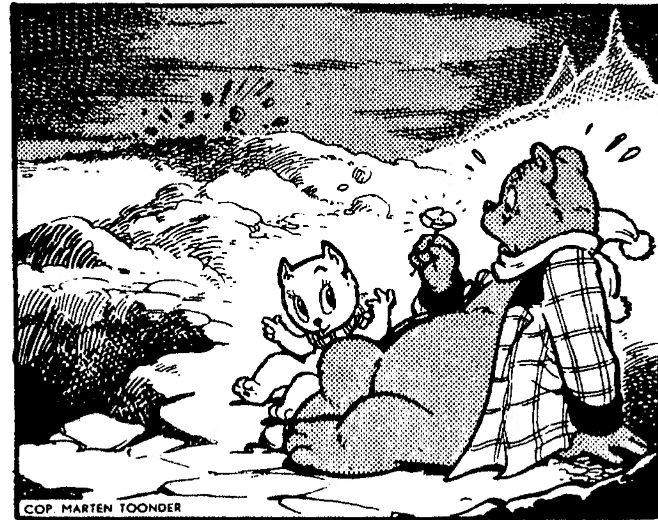

'Heer Bommel!' riep Tom Poes, die hijgend naderde. 'Wat is er gebeurd? Ik zag in de verte, dat de draak aan het werk was – en ik was bang, dat u...'
'Je angst was misplaatst, jonge vriend,' sprak heer Ollie fier. 'Een Bommel kan voor zichzelf zorgen. Ik heb mij met list en kracht meester gemaakt van de wortel en toen was ik heer van de draak en toen heb ik de vreselijke schurk Hocus Pas op laten blazen en toen...'
'Dus dat was die vleermuis die ik zag!' onderbrak Tom Poes. 'Gelukkig dat die weg is! Maar wat gaat u nu met de draak doen?'
'Goede daden natuurlijk!' riep heer Bommel uit. 'Ik heb nu de macht en daar ga ik gebruik van maken. Ik ga het kwade uitroeien...'
'Welk kwaad?' vroeg Tom Poes.
'Hè? Wat bedoel je?' vroeg heer Ollie geprikkeld. 'Het kwaad natuurlijk. Alles wat slecht is! Laat dat maar aan een heer met onderscheidingsvermogen over!'
'Dat lijkt me nu juist zo gevaarlijk!' zei Tom Poes. 'Hoe weet u, wat kwaad is?'
'Hoe?!' riep heer Bommel rood. 'Omdat ik een heer ben natuurlijk! Mijn goede vader heeft mij dat haarfijn uitgelegd en daar houd ik mij aan! Goed is goed en kwaad is kwaad! Je bent héél onhebbelijk, jonge vriend!'
'Het lijkt me niets!' mompelde Tom Poes. 'Die draak is veel te gevaarlijk om er domweg mee te spelen. U zou de hele wereld op die manier kunnen wegblazen...'
Nu werd heer Ollie vreselijk boos. Het feit, dat hij meester over de draak was geworden, had een slechte invloed op zijn humeur en dat bleek nu duidelijk.
'Dit neem ik niet!' schreeuwde hij met overslaande stem. 'Zo spreekt men niet tot een ouder en wijzer iemand, die de macht heeft! Wat let me...'
Hij zweeg, overmand door zijn toorn, terwijl de draak op zijn wilde gebaren snuivend naderbij kwam.

De drift van een machtig iemand kan tot vreselijke dingen leiden; dat ziet men nu maar weer. Heer Bommel had zichzelf geheel vergeten – en omdat hij meester over de draak geworden was, zag het er voor Tom Poes slecht uit. Want het monster, dat de woede van zijn baas zag, haalde diep adem om met een krachtige vuurstoot een einde aan het witte ventje te maken.

Gelukkig echter had Tom Poes nog steeds de staafjes in de hand, die hij van professor Prlwytzkofsky gekregen had – en die wierp hij nu krachtig in de opengesperde muil.

De draak stiet een loeiende kreet uit. Een ogenblik stond hij op zijn benen te trillen en toen dook hij voorover de grond in, temidden van smook en vuur.

Op hetzelfde ogenblik gaf heer Ollie een gil. De wortel van de grauwe spliterwt was plotseling roodgloeiend geworden, zodat hij hem met een wilde beweging wegslingerde, achter het monster aan.

'Oempf...' stamelde hij. Hij liet zich versuft op de grond zinken en staarde naar een soort mollegang, die zich snel verwijderde.

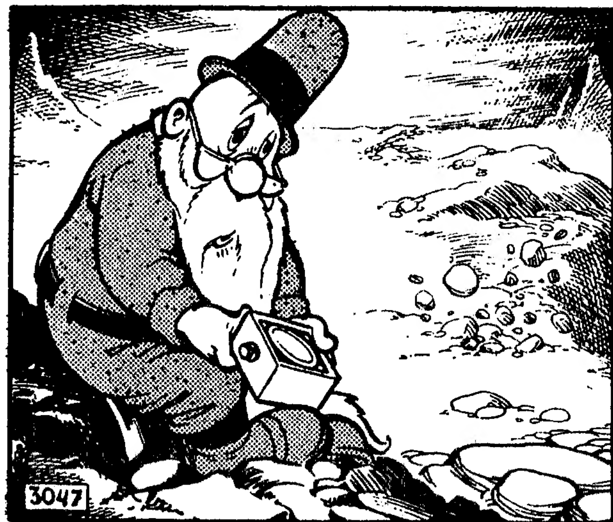
'Wat...wattistat?' kreunde hij.

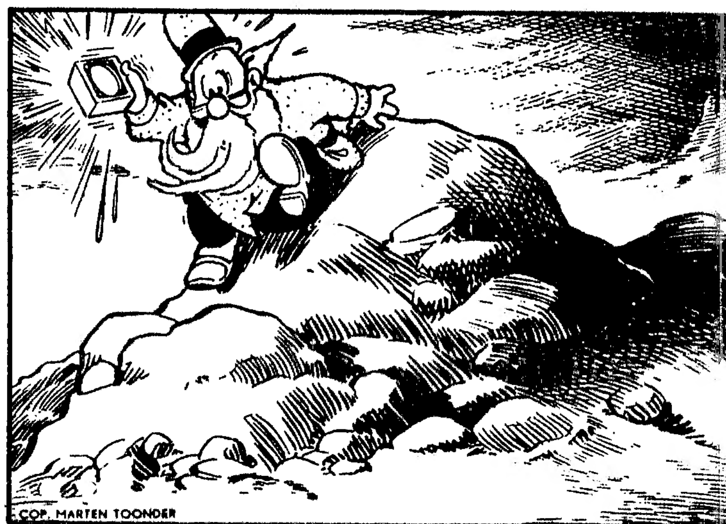
'Dat is de draak, die onder de aarde teruggaat naar de plek waar hij vandaan gekomen is,' zei Tom Poes tevreden.

'O,' zei heer Ollie. Hij zweeg een lange tijd en toen zuchtte hij diep en bekommerd.

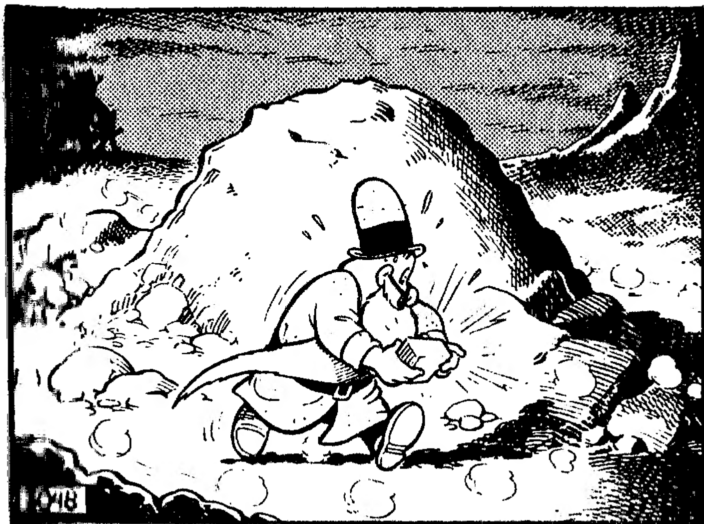
'Het is misschien maar beter zo,' mompelde hij. 'Een driftig heer kent zijn eigen krachten niet – vooral niet als hij een draak heeft, als je begrijpt wat ik bedoel. Er was haast iets vreselijks gebeurd...'

'Maar het is niet gebeurd,' zei Tom Poes troostend. 'En kijk eens! Uw zwarte bloem is ineens wit geworden!'

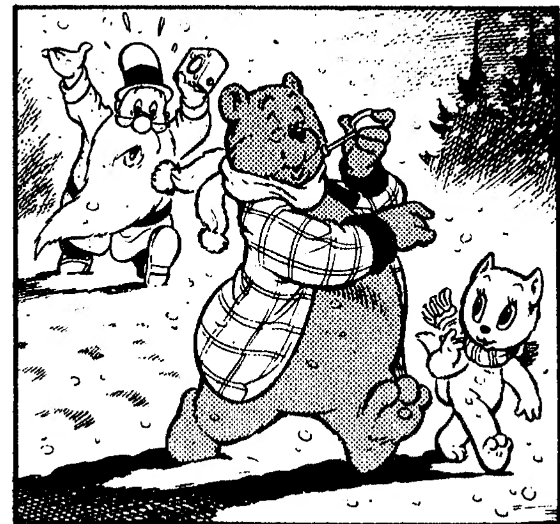

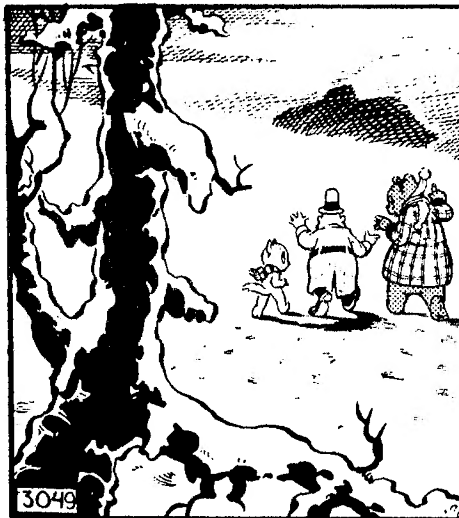
Professor Prlwytzkofsky had zijn onderzoekingen gestaakt. Verdrietig zat hij op een steen en staarde naar zijn apparaatje.
'Praw!' mompelde hij. 'Niets! Der Geigerteller zwijgt – het geeft dus geen uranium, zelfs geen laagje. Dat is ja een doller zaak, want het was doch zeker dat der domkop Boml hier een actief bloemlein gevonden had! Het ware te wensen, dat iemand met meer verstand der vond gedaan had...'
De geleerde was zó verdiept in zijn droevige gepeinzen, dat hij niet merkte hoe een reusachtig soort mollegang hem met grote snelheid naderde. Hij kreeg pas in de gaten dat er iets vreemds aan de hand was, toen hij met kracht de lucht ingeworpen werd.
'Dujopr pralsk!' riep hij uit. 'Ener bevink! Ener aardbarink!' Versuft ging hij recht zitten en overzag de heuvel waarop hij zich nu bevond. Het duurde enige tijd voordat zijn gedachten weer wetenschappelijk geordend waren en toen drong een ongewoon geluid tot hem door. De aarde was geheel tot rust gekomen en behalve het verre gefluit van de wind heerste er stilte in de natuur. De stilte werd echter verstoord door een vreemd geratel, niet ver van hem vandaan.
'Praw!' prevelde de professor. Er verscheen een lichtje in zijn ogen en met bevende handen tastte hij om zich heen totdat hij zijn toestelletje gevonden had.
'Der Geigerteller ratelt!' riep hij uit. 'Ik zit op ener uraniumlaag! Ach, wat is dat schoon! Der wetenschap heeft eindelijk gezegepraald!'

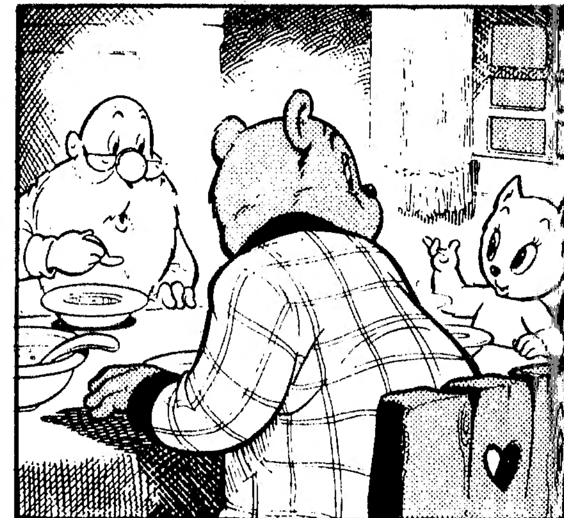

De professor sprong overeind en begon koortsachtig met zijn Geigerteller rond te lopen. Hij stelde vast, dat de gehele heuvel, die hier zo plotseling ontstaan was, radio-actief moest zijn.
'En niet zo maar een beetje!' mompelde hij ontroerd. 'Het is sterk, zéér sterk! Ach, het leven is schoon!'
Tom Poes en heer Bommel waren intussen naderbijgekomen, want zij zochten naar de plek waar de draak gebleven was.
'Hier moet het zijn,' zei Tom Poes. 'Deze heuvel heeft de vorm van het monster, ziet u wel?'
'Ik zie het,' zei heer Ollie. 'Hier onder rust mijn draak. Ik hoop, dat hij in vrede rust, als je begrijpt wat ik bedoel.'
'Ach wat!' riep de geleerde gestoord. 'Zwijg toch stil, domkoppen! Luister naar mijn Geigerteller! Der aardbevink heeft der uraniumlaag omhooggedreven! Dicht onder de oppervlakte ligt der schone erts, klaar voor wetenschappelijk gebruik! Luister!'
'Hm,' zei Tom Poes. 'Dat ding ratelt, omdat de draak weer onder het veld is.'
'Juist,' zei heer Ollie, 'en als u een raad van een ouder en wijzer iemand wilt aannemen, laat u hem daar liggen. Kom jonge vriend, laat ons teruggaan naar de herberg. Ik heb behoefte aan iets versterkends.'
Hij wendde zich om en liep met Tom Poes in de richting van het hotelletje terwijl de sneeuw weer begon te vallen op het verschroeide landschap. De professor bleef twijfelend staan.
'Ja, ja, iets versterkends,' mompelde hij toen. 'Dat is een goed idee, want de blijdschap heeft mij sterk aangegrepen. En ik moet der draak uit deze domkoppen praten!'

'Het is geen draak,' begon de professor, toen hij Tom Poes en heer Bommel had ingehaald. 'Het is een uraniumlaag. Een gans rijker laag!'
'Het was wel een draak!' zei heer Bommel geprikkeld. 'Ik ben zijn meester geweest, dus ik kan het weten, wat jij, Tom Poes!'
'Het is een laag!' riep de geleerde geplaagd. 'Ik heb dat wetenschappelijk vastgesteld – en der wetenschap liegt niet!'
'Toch was het een draak!' hield heer Ollie koppig vol. Hij trad de herberg binnen en snoof vol welbehagen de geur van warme erwtensoep op.
'Ik zie het al,' zei de waard glimlachend. 'Drie borden snert. Ja, dat wil er wel in met dit weer.'
Heer Bommel wilde antwoorden, dat twee borden wel genoeg was, want hij vond het vervelend om met een domme wetenschapsman te moeten eten. Maar Tom Poes had al drie stoelen bijgetrokken.
'Praw!' riep de professor. 'U met uw domme draak! We zullen uw draak werken laten! Want daar ligt voldoende uranium om deze barre uithoek volkomen van aanzien te veranderen!'
Heer Ollie begon driftig te worden, maar nu nam Tom Poes het woord.
'U hebt allebei gelijk,' zei hij. 'Uranium is alleen maar een draak wanneer een tovenaar als Hocus Pas zich er mee bezighoudt – of iemand als heer Bommel natuurlijk. De wetenschap kan de krachten op een goede manier gebruiken en dan is het geen monster meer.'
'Ik weet niet, wat je bedoelt,' zei heer Bommel koel. 'Maar ik stel voor om het onderwerp te laten rusten. Het is jammer van deze eenvoudige doch voedzame maaltijd om te zitten kibbelen.'
Nu, daar was de geleerde het mee eens en zo werd het toch nog gezellig.